

ALKIPHRON
—
HETÄREN-
BRIEFE

3.7.43.

t. 3-e

Ein Band der Tusculum-Bücher

Dr. Wilhelm Plankl

Alkiphron
Hetärenbriefe

Griechisch und deutsch

Vierte Auflage

Ernst Heimeran in München

279583

38

Technische Universität Dresden
Universitätsbibliothek
Zweigbibliothek

070895

26 10

FH

15100

P 712(4)

96,8. 38552. 001

Umschlag- und Titelbild nach griechischen Vasenzeichnungen
8.-10. Tausend 1942 • Druck der Offizin Haag-Drugulin, Leipzig

A

Βακχὶς Ὑπερείδη

Πᾶσαι σοι ἴσμεν αἱ ἔταῖραι χάριν καὶ ἐκάστη γε
ἡμῶν οὐχ ἥττον ἢ Φρύνη. ὁ μὲν γὰρ ἀγῶν μό-
νης Φρύνης, ὃν ὁ παμπόνηρος Εὔθιας ἐπανεί-
λετο, ὁ δὲ κίνδυνος ἀπασῶν. Εἰ γὰρ αἰτιοῦσαι
παρὰ τῶν ἐραστῶν ἀργύριον οὐ τυγχάνομεν ἢ
τοῖς διδοῦσιν τυγχάνουσαι ἀσεβείας κριθησόμεθα,
πεπαῦσθαι κρείττον ἡμῖν τοῦ βίου τούτου καὶ μη-
κέτι ἔχειν πράγματα μηδὲ τοῖς ὄμιλοῦσι παρ-
έχειν.

Νῦν δὲ οὐκέτι τὸ ἔταιρεῖν αἰτιασόμεθα, ὅτι πονη-
ρὸς Εὔθιας ἐραστὴς εὑρέθη, ἀλλ' ὅτι ἐπιεικῆς
Ὕπερείδης ζηλώσομεν. πολλὰ τοίνυν ἀγαθὰ γέ-
νοιτό σοι τῆς φιλανθρωπίας.

Καὶ γὰρ ἔταιραν χρηστὴν σεαυτῷ περιεσώσω, καὶ
ἡμᾶς ἀμειψομένας σε ἀντ' ἐκείνης παρεσκεύα-
σας. εἰ δὲ δὴ καὶ τὸν λόγον γράψαις τὸν ὑπὲρ
τῆς Φρύνης, τότε ἂν ὡς ἀληθῶς χρυσοῦν αἱ
ἔταῖραι σε στήσαιμεν ὅπῃ ποτὲ βούλει τῆς Ἐλ-
λάδος.

Βακχὶς Φρύνη

Οὐ τοσοῦτόν σοι τοῦ κινδύνου συνηχθέσθην,
φιλτάτη, ὅσον ὅτι πονηροῦ μὲν ἀπηλλάγης ἐρασ-
τοῦ χρηστὸν δὲ εὗρες Ὕπερείδην, συνήσθην. τὴν
γὰρ δίκην σοι καὶ πρὸς εύτυχίαν γεγονέναι νο-

μίζω. διαβόητον γάρ σε ούκ ἐν ταῖς Αθήναις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἀπάσῃ ὁ ἀγών ἐκεῖνος πεποίηκεν.

Εὔθιας μὲν οὖν ἰκανὴν τιμωρίαν δώσει τῆς σῆς ὄμιλίας στερούμενος· ύπὸ γὰρ ὀργῆς μοι δοκεῖ κινηθεὶς διὰ τὴν ἔμφυτον ἀμαθίαν ὑπερᾶραι τὸ μέτρον τῆς ἐρωτικῆς ζηλοτυπίας. καὶ νῦν ἐκεῖνον ἐρῶντα μᾶλλον εὖ ἴσθι ἢ 'Υπερείδην. ὁ μὲν γὰρ διὰ τὴν τῆς συνηγορίας χάριν δῆλός ἐστι σπουδάζεσθαι βουλόμενος καὶ ἐρώμενον ἐαυτὸν ποιῶν ὁ δὲ τῷ ἀποτεύγματι τῆς δίκης παρώξυνται. προσδέχου δὴ πάλιν ἀπ' αὐτοῦ δεήσεις καὶ λιτανείας καὶ πολὺ χρυσίον. μὴ δὴ καταδιαιτήσῃς ἡμῶν, ὦ φιλτάτη, τῶν ἔταιρῶν, μηδ' 'Υπερείδην κακῶς δόξαι βεβουλεῦσθαι ποιήσῃς τὰς Εὔθιου ἱκεσίας προσιεμένη, μηδὲ τοῖς λέγουσί σοι ὅτι, εἰ μὴ τὸν χιτωνίσκον περιρρηξαμένη τὰ μαστάρια τοῖς δικασταῖς ἐπέδειξας, οὐδὲν ἂν ὁ βῆτωρ ὠφέλει, πείθου. καὶ γὰρ αὐτὸ τοῦτο ἵνα ἐν καιρῷ γένηται σοι ἡ ἐκείνου παρέσχε συνηγορία.

Βακχὶς Μυρρίνη

Μὴ δὴ κρείττονος εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δεσποινα Ἀφροδίτη, ἀλλ' Εὔθιας σοι δν νῦν περιέπεις συγκαταβιώῃ. τάλαινα γυνὴ τῆς ἀνοίας, ἥτις τῷ τοιούτῳ θηρίῳ προσέφθαρσαι. πλὴν ἴσως τῷ

κάλλει πεπίστευκας· Μυρρίνην γάρ στέρξει δῆλον
ὅτι Φρύνην ύπεριδών.

Ἄλλ' ἔοικας κνίσαι τὸν Ὑπερείδην βεβουλῆσθαι
ώς ἔλαττόν σοι νῦν προσέχοντα. κάκεῖνος ἐταί-
ραν ἔχει ἀξίαν ἑαυτοῦ καὶ σὺ ἐραστὴν σοὶ πρέ-
ποντα. αἴτησόν τι παρ' αὐτοῦ, καὶ ὅψει σεαυτὴν
ἢ τὰ νεώρια ἐμπεπρηκυῖαν ἢ τοὺς νόμους κατα-
λύουσαν. ἵσθι γοῦν ὅτι παρὰ πάσαις ἡμῖν ταῖς
τὴν φιλανθρωποτέραν Ἀφροδίτην προτιμώσαις
μεμίσησαι.

Μεγάρα Βακχίδι

Σοὶ μόνῃ ἐραστὴς γέγονεν, ὃν φιλεῖς οὕτως
ῶστε μηδ' ἀκαρῇ πως αὐτοῦ διαζευχθῆναι δύνα-
σθαι. τῆς ἀηδίας, δέσποινα Ἀφροδίτη. κληθεῖσα
ὑπὸ Γλυκέρας ἐπὶ θυσίαν ἐκ τοσούτου χρόνου –
ἀπὸ τῶν Διονυσίων γάρ ἡμῖν ἐπήγγειλεν – οὐχ
ἥκεις, οἶμαι, δι' ἐκεῖνον, οὐδὲ τὰς φίλας ίδεῖν
γυναῖκας ἀνασχομένη. σώφρων γέγονας σὺ καὶ
φιλεῖς τὸν ἐραστήν, μακαρία τῆς εὔφημίας· ἡμεῖς
δὲ πόρναι καὶ ἀκόλαστοι. ὑπῆρξε καὶ Φίλωνι συ-
κίνη βακτηρία· ὀργίζομαι γάρ νὴ τὴν μεγάλην
θεόν. πᾶσαι παρῆμεν, Θεττάλη, Μοσχάριον, Θαῖς,
Ἀνθράκιον, Πετάλη, Θρυαλλίς, Μυρρίνη, Χρυ-
σίον, Εύξιππη· ὅπου καὶ Φιλουμένη, καίτοι γεγα-
μημένη προσφάτως καὶ ζηλοτυπουμένη, τὸν κα-

λὸν κατακοιμίσασα τὸν ἄνδρα ὁψὲ μὲν ὅμως δὲ παρῆν. σὺ δ' ἡμῖν μόνη τὸν Ἀδωνιν περιέψυχες, μή που καταλειφθέντα αὐτὸν ὑπὸ σοῦ τῆς Ἀφροδίτης ἡ Περσεφόνη παραλάβῃ.

Οἶον ἡμῶν ἐγένετο τὸ συμπόσιον – τί γὰρ οὐχ ἄψομαί σου τῆς καρδίας; – ὅσων χαρίτων πλῆρες. φόδαι σκώμματα πότος εἰς ἀλεκτρυόνων φόδὰς μύρα στέφανοι τραγήματα. ὑπόσκιός τισι δάφναις ἦν ἡ κατάκλισις· ἐν μόνον ἡμῖν ἔλιπε, σύ, τὰ δ' ἄλλα οὖ. πολλάκις ἐκραιπαλήσαμεν, οὕτω δὲ ἡδέως ὀλιγάκις. τὸ δ' οὖν πλείστην ἡμῖν παρασκευάσαν τέρψιν, δεινή τις φιλονεικία κατέσχε Θρυαλλίδα καὶ Μυρρίνην ὑπὲρ τῆς πυγῆς ποτέρα κρείττω καὶ ἀπαλωτέραν ἐπιδείξει. καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ζώνιον λύσασα – βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον – δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἴον τι μελίπηκτον γάλα τὴν ὄσφυν ἀνεσάλευσεν, ἀποβλέπουσα εἰς τούπισω πρὸς τὰ κινήματα τῆς πυγῆς· ἥρεμα δ' οἴον ἐνεργοῦσά τι ἐρωτικὸν ὑπεστέναξεν, ὥστε με νὴ τὴν Ἀφροδίτην καταπλαγῆναι. οὐ μὴν ἀπεῖπε γε ἡ Θρυαλλίς, ἀλλὰ τῇ ἀκολασίᾳ παρευδοκίμησεν αὐτήν· ‘οὐ γὰρ διὰ παραπετασμάτων ἔγώ’ φησίν ‘ἀγωνιοῦμαι, οὐδὲ ἀκκιζομένη, ἀλλ’ οἴον ἐν γυμνικῷ· καὶ γὰρ οὐ φιλεῖ προφάσεις ἀγών’· ἀπεδύσατο τὸ χιτώνιον καὶ μικρὸν ὑποσιμώσασα τὴν ὄσφυν ‘ἰδού, σκόπει τὸ χρῶμα’ φησίν ‘ώς ἄκρηβες, Μυρρίνη, ώς ἀκήρατον, ώς καθαρόν,

τὰ παραπόρφυρα τῶν ισχίων ταυτί, τὴν ἐπὶ τούς μηροὺς ἔγκλισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῶν μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. ἀλλ' οὐ τρέμει νὴ Δία' ἄμ' ὑπομειδιῶσα 'ῶσπερ ή Μυρρίνης'. καὶ τοσοῦτον παλμὸν ἔξειργάσατο τῆς πυγῆς, καὶ ἄπασαν αὐτὴν ὑπὲρ τὴν ὁσφῦν τῆδε καὶ τῆδε ὕσπερ ρέουσαν περιεδίνησεν, ὥστε ἀνακροτῆσαι πάσας καὶ νικᾶν ἀποφήνασθαι τὴν Θρυαλλίδα. ἐγένοντο δὲ καὶ περιάλλων συγκρίσεις καὶ περὶ μασταρίων ἀγῶνες . . . τῇ μὲν γὰρ Φιλουμένης γαστρὶ ἀντεξετασθῆναι οὐδ' ἡτισοῦν ἐθάρσησεν· ἄτοκος γὰρ ἦν καὶ σφριγῶσα.

Καταπαννυχίσασαι δ' οὖν καὶ τοὺς ἐραστὰς κακῶς εἰποῦσαι καὶ ἄλλων ἐπιτυχεῖν εὔξαμεναι – ἀεὶ γὰρ ἡδίων ἡ πρόσφατος ἀφροδίτη – ώχόμενα ἔξοινοι, καὶ πολλὰ κατὰ τὴν ὁδὸν κραιπαλήσασαι ἐπεκωμάσαμεν Δεξιμάχῳ κατὰ τὸν χρυσοῦν στενωπόν, ὡς ἐπὶ τὴν Ἀγνον κατῆμεν, πλησίον τῆς Μενέφρονος οἰκίας. ἐρῆται γὰρ αὐτοῦ Θαΐς κακῶς, καὶ νὴ Δία εἰκότως· ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μειράκιον.

Νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἔχομέν σοι τῆς ὑπεροψίας, τοῖς Ἀδωνίοις δὲ ἐν Κολλυτῷ ἐστιώμενα παρὰ τῷ Θεττάλης ἐραστῇ· τὸν γὰρ τῆς Ἀφροδίτης ἐρώμενον ἡ Θεττάλη στέλλει. ὅπως δ' ἥξεις φέρουσα κηπίον καὶ κοράλλιον καὶ τὸν σὸν Ἀδωνιν δν νῦν περιψύχεις· μετὰ γὰρ τῶν ἐραστῶν κραιπαλήσομεν. ἔρρωσο.

* * * * *

. . . ἐραστοῦ χωρίον Νύμφαις θυσίαν λέγουσα
όφείλειν. εἴκοσιν ἀπέχει τῆς πόλεως στάδια· αὐτὸ
δ' ἔστι λειμών τις ἡ κῆπος· ὀλίγη δὲ παρὰ τὴν
ἐπαυλιν ἀνεῖται σπόριμος, τὰ δὲ λοιπὰ κυπαρίττια
καὶ μυρρίναι, ἐρωτικοῦ, φίλη, κτημάτιον ὄντως,
οὐ γεωργοῦ.

Εύθὺς μὲν ἡ ἄμφοδος ἡμῶν εἶχε τινα παιδιάν
τὰ μὲν γάρ ἀλλήλας ἐσκώπτομεν ἢ τοὺς ἐραστάς,
τὰ δ' ὑπὸ τῶν ὑπαντώντων ἐρρινώμεθα. Νικίας
δ' ὁ λάσταυρος οὐκ οἶδα πόθεν ἐπανιών ‘ποῦ’
φησιν ἡμῖν ‘ἀθρόαι; τίνος ἅπιτε καταπιεῖν ἀγρόν;
μακάριον ἐκεῖνο τὸ χωρίον ὅποι βαδίζετε, ὅσας
ἔξει συκᾶς’. τοῦτον μὲν οὖν Πετάλη ἀπεσόβησε
κωμῳδήσασα ἀκολάστως. ἀπέπτυσε γάρ ἡμᾶς καὶ
ἀκαθάρτους εἰπὼν ἀπεφθάρη. ἡμεῖς δὲ πυρακάν-
θας ἀφαιροῦσαι καὶ κλωνία καὶ ἀνεμώνας συλ-
λέγουσαι παρῆμεν αἰφνιδίως· ἔλαθε δ' ἡμᾶς ἡ
όδὸς διὰ τὴν παιδιάν ὡς οὐδ' ἀν ώήθημεν ταχέως
ἀνυσθεῖσα.

Εύθὺς δὲ περὶ τὴν θυσίαν ἡμεν. μικρὸν δὲ ἀπω-
θεν τῶν ἐπαυλίων πέτρα τις ἡν συνηρεφής κατὰ
κορυφὴν δάφναις καὶ πλατανίστοις, ἑκατέρωθεν
δὲ μυρρίνης εἰσὶ θάμνοι, καί πως ἐξ ἐπιπλοκῆς
αὐτὴν περιιθεῖ κιττὸς ἐν χρῶ τῇ λίθῳ προσπεφυ-
κώς· ἀπὸ δὲ αὐτῆς ὕδωρ ἀκήρατον ἐστάλαττεν.
ὑπὸ δὲ ταῖς ἐξοχαῖς τῶν πετριδίων Νύμφαι τινὲς
ἴδρυνται καὶ Πὰν οἶον κατοπτεύων τὰς Ναΐδας

ύπερέκυπτεν· ἀντικρὺ βωμὸν αὐτοσχεδίως ἐνήσαμεν, εἴτα σχιζία καὶ πόπανα ἐπ' αὐτῷ θέμεναι καταρχόμεθα λευκῆς ἀλεκτορίδος, καὶ μελίκρατον ἐπισπείσασαι καὶ λιβανωτὸν ἐπιθυμιάσασαι τῷ πυριδίῳ καὶ προσευξάμεναι πολλὰ μὲν ταῖς Νύμφαις πλείω δὲ ἢ οὐκ ἐλάττω τῇ Ἀφροδίτῃ, ἵκετεύομεν διδόναι τινὰ ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγραν.
Τὸ λοιπὸν εὔτρεπεῖς ἐπὶ τὴν εὐωχίαν ἥμεν. “Ιωμεν” ἔφη ἡ Μέλισσα ‘οἴκαδε καὶ κατακλινῶμεν’. ‘μὴ μὲν οὖν πρός τε τῶν Νυμφῶν καὶ τοῦ Πανός’ εἶπον ἐγώ ‘τούτου· ὁρᾶς γάρ ᾧς ἐστιν ἐρωτικός· ἡδέως ἀν ἡμᾶς ἐνταῦθα κραιπαλώσας ἴδοι· ἀλλ’ ὑπὸ ταῖς μυρρίναις ἦν ἴδού τὸ χωρίον ὡς ἔνδροσόν ἐστιν ἐν κύκλῳ καὶ τρυφεροῖς ἀνθεσι ποικίλον. ἐπὶ ταύτης βουλοίμην ἀν τῆς πόας κατακλιθῆναι ἢ ἐπὶ τῶν ταπητίων ἐκείνων καὶ τῶν μαλθακῶν ὑποστρωμάτων. νὴ Δία, ἀλλὰ ἔχει γέτι πλέον τῶν ἐν ἀστει τάνταῦθα συμπόσια, ἐνθα ἀγροῦ ὑπαίθριοι χάριτες·’ ‘ναι ναι, λέγεις καλῶς’ ἔφασαν· εὔθὺς οὖν κατακλώμεναι αἱ μὲν σμίλακος αἱ δὲ μυρρίνης κλάδους καὶ τὰ χλανίσκια ἐπιστορέσασαι αὐτοσχεδίως συνερρίψαμεν. ἦν δὲ καὶ τοῦδαφος λωτῷ καὶ τριφύλλῳ μαλθακόν· ἐν μέσῳ κύκλῳ καὶ τινες ὕάκινθοι καὶ ἀνθεμα διαποίκιλα τὴν ὅψιν ὥραζον· ἐαρινοῖς ἐφιζάνουσαι πετάλοις ἥδὺ καὶ κωτίλον ἀηδόνες ἐψιθύριζον, ἡρέμα δὲ οἱ σταλαγμοὶ καταλειβόμενοι ἀπὸ τῆς οἰον ἰδρούσης σπιλάδος τρυφερόν τινα παρεῖχον ψόφον ἐαρινῷ πρέποντα συμποσίῳ.

Οίνος ἦν οὐκ ἐπιχώριος, ἀλλὰ Ἰταλός, οὗτον σὺ
ἔφης καδίσκους ἔξ Ἐλευσῖνι ἐωνῆσθαι, σφόδρα
ἡδὺς καὶ ἄφθονος· ώά τε τὰ τρέμοντα ταῦτα
ῶσπερ αἱ πυγαί, καὶ χιμαιρίδος ἀπαλῆς τεμάχη
καὶ ἀλεκτορίδες οἰκουροί· εἴτα γαλάκτια ποικίλα,
τὰ μὲν μελίπηκτα τὰ δ' ἀπὸ ταγήνου — πυτίας
μοι δοκεῖ καλοῦσιν αὐτὰ καὶ σκώληκας τὰ πεμ-
μάτια — ὅσα τε ἀγρὸς ἡμῖν ἐαρινῆς διπώρας ἐπε-
δαψιλεύετο. μετὰ δὲ τοῦτο συνεχῶς περιεσόβουν
αἱ κύλικες· καὶ προπιεῖν μέτρον ἦν πλὴν τρεῖς
φιλοτησίας οὐ τὸ ποσόν. ἐπιεικῶς δέ πως τὰ μὴ
προσηναγκασμένα τῶν συμποσίων τῷ συνεχεῖ τὸ
πλεῖον ἀναλαμβάνει· ὑπεψεκάζομεν οὖν μικροῖς
τισὶ κυμβίοις ἀλλεπαλλήλοις. καὶ παρῆν Κρουμά-
τιον ἡ Μεγάρας καταυλοῦσα, ἡ δὲ Σιμμίχη ἐρω-
τικὰ μέλη πρὸς τὴν ἀρμονίαν ἦδεν. ἔχαιρον αἱ
ἐπὶ τῆς πίδακος Νύμφαι. ἡνίκα δὲ ἀναστᾶσα κα-
τωρχήσατο καὶ τὴν ὁσφῦν ἀνεκίνησεν ἡ Πλαγ-
γῶν, ὀλίγου ὁ Πάν ἐδέησεν ἀπὸ τῆς πέτρας ἐπὶ
τὴν πυγὴν αὐτῆς ἔξαλλεσθαι. αὐτίκα δὲ ἡμᾶς
ἔνδον ἐδόνησεν ἡ μουσικὴ καὶ ὑποβεβρεγμένον
εἶχομεν τὸν νοῦν· οἶδας ὅ τι λέγω. τὰς τῶν ἐρα-
στῶν χεῖρας ἐμαλάττομεν τοὺς δακτύλους ἐκ
τῶν ἀρμῶν ἥρεμα πως χαλῶσαι, καὶ πρὸς Διο-
νύσῳ ἐπαίζομεν· καὶ τις ἐφίλησεν ὑπτιάσασα καὶ
μασταρίων ἐφῆκεν ἀψασθαι, καὶ οἷον ἀποστρα-
φεῖσα ἀτεχνῶς τοῖς βουβῶσι τὸ κατόπιν τῆς ὁσ-
φύος προσαπέθλιβε. διανίστατο δὲ ἡδη ἡμῶν μὲν
τῶν γυναικῶν τὰ πάθη, τῶν ἀνδρῶν δὲ ἐκεῖνα.

ύπεκδυόμεναι δούν μικρὸν ἄπωθεν συνηρεφῆ τινα λόχμην εὔρομεν, ἀρκοῦντα τῇ τότε κραιπάλῃ θάλαμον. ἐνταῦθα διανεπαυόμεθα τοῦ πότου καὶ τοῖς κοιτωνίσκοις ἀπιθάνως εἰσεπαίομεν· κἄπειτα ἡ μὲν κλωνία μυρρίνης συνέδει ὥσπερ στέφανον ἔαυτῇ πλέκουσα καὶ ‘εἰ πρέπει μοι, φίλη, σκέψαι’, ἡ δὲ ἵων ἔχουσα κάλυκας ἐπανήει ‘ώς χρηστὸν ἀποπνεῖ’ λέγουσα, ἡ δὲ μῆλα ἄωρα ‘ἴδοὺ ταυτί’ ἐκ τοῦ κόλπου προφέρουσα ἐπεδείκνυτο, ἡ δὲ ἐμινύριζεν, ἡ δὲ φύλλα ἀπὸ τῶν κλωνίων ἀφαιροῦσα διέτρωγεν ὥσπερ ἀκκιζομένη· καὶ τὸ δὴ γελοιότατον, πᾶσαι γάρ ἐπὶ τούτον ἀνιστάμεναι ἀλλήλας λανθάνειν ἐβουλόμεθα· θατέρᾳ δὲ οἱ ἀνθρωποι ὑπὸ τὴν λόχμην παρήρχοντο.

Οὕτως μικρὰ παρεμπορευσαμέναις τῆς ἀφροδίτης πάλιν συνειστήκει πότος· καὶ οὐκέθ' ἡμῖν ἐδόκουν προσβλέπειν ως πρότερον αἱ Νύμφαι, ἀλλ' ὁ Πὰν καὶ ὁ Πρίαπος ἥδιον· ἐμφαγεῖν δὲ ἦν πάλιν ὀρνίθια ταυτὶ τὰ τοῖς δικτύοις ἀλισκόμενα καὶ πέρδικες, καὶ ἐκ τρυγὸς ἥδιστοι βότρυες, καὶ λαγῳδίων νῶτα. εἶτα κόγχοι καὶ κήρυκες ἦσαν οἱ ἐξ ἀστεος κομισθέντες, καὶ ἐπιχώριοι κοχλίαι· καὶ μύκητες οἱ ἀπὸ τῶν κομάρων, καὶ σισάρων εὔκάρδιοι ρίζαι ὅξει δεδευμέναι καὶ μέλιτι· ἔτι μέντοι ὅ μάλιστα ἥδεως ἐφάγομεν, θριδακῖναι καὶ σέλινα· πηλίκαι δοκεῖς θριδακῖναι; πλησίον δὲ ἦν ὁ κῆπος, καὶ ἐκάστη ‘ταύτην ἔλκυσον’ ‘μὰ Δία ἀλλά μοι ταύτην’ ‘μὴ μὲν οὖν ἀλλὰ ἐκεί-

νην' ἐλέξαμεν ταῖς θεραπαινίσιν· ἡσαν δὲ αἱ μὲν εὔφυλλοι καὶ μακραί, αἱ δὲ οὖλαι καὶ βοστρύχοις ἐμφερεῖς, ἀλλὰ βραχεῖαι, ὑπόξανθος δέ τις τοῖς φύλλοις αὐτῶν ἐνεκέχρωστο αὐγή· τὴν Ἀφροδίτην λέγουσι ταύτας φιλεῖν. ἐαρίσασαι δ' οὖν καὶ ἀναξανθεῖσαι τοὺς στομάχους ἐκραιπαλῶμεν μάλα νεανικῶς μέχρι τοῦ μηδὲ λανθάνειν ἀλλήλας θέλειν, μηδὲ αἰδουμένως τῆς ἀφροδίτης παρακλέπτειν· οὕτως ἡμᾶς ἔξεβάκχευσαν αἱ πρόσεις. μισῶ τὸν ἐκ γειτόνων ἀλεκτρυόνα· κοκκύσας ἀφείλετο τὴν παροινίαν.

"Εδει ἀπολαῦσαί σε τῆς γοῦν ἀκοῆς τοῦ συμποσίου — τρυφερὸν γάρ ἦν καὶ πρέπον ἐρωτικῇ ὄμιλίᾳ — εἰ καὶ μὴ τῆς παροινίας ἐδυνήθης· ἐβουλόμην οὖν ἀκριβῶς ἔκαστα ἐπιστεῖλαι καὶ προύτραπην· σὺ δὲ εἰ μὲν ὅντως ἔσχηκας μαλακῶς, ὅπως ἄμεινον ἔξεις σκόπει· εἰ δὲ τὸν ἐραστὴν προσδοκῶσα ἥξειν ἔνδον οἰκουρεῖς, οὐκ εὐλόγως οἰκουρεῖς. ἔρρωσο.

Γλυκέρα Βακχίδι

Ο Μένανδρος ἡμῖν ἐπὶ τὴν τῶν Ἰσθμίων θέαν εἰς τὴν Κόρινθον ἐλθεῖν βεβούληται· ἐμοὶ μὲν οὐ κατὰ νοῦν· οἶδα γάρ οἴον ἐστιν ἐραστοῦ τοιούτου καὶ βραχὺν ἐστερῆσθαι χρόνον· ἀποτρέπειν δ' οὐκ ἐνῇν μὴ πολλάκις ἀποδημεῖν εἰωθότα

Ούδ' ὅπως αὐτὸν παρεγγυήσω μέλλοντα ἐπιδημεῖν ἔχω, οὐδ' ὅπως μή. βούλομαι μὲν αὐτὸν σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, κάμοί τινα φέρειν φιλοτιμίαν τοῦτο λογίζομαι· οἶδα γὰρ τὴν οὖσαν ἡμῖν ἔταιρίαν πρὸς ἄλλήλας· δέδοικα δέ, ὡς φιλτάτη, οὐ σὲ τοσοῦτον – χρηστοτέρω γὰρ ἥθει κέχρησαι τοῦ βίου – ὅσον αὐτὸν ἔκεινον. ἐρωτικὸς γάρ ἐστι δαιμονίως, καὶ Βακχίδος οὐδ' ἀντῶν σκυθρωποτάτων τις ἀπόσχοιτο. τὸ μὲν γὰρ δοκεῖν αὐτὸν οὐκ ἔλαττον τοῦ σοὶ ἐντυχεῖν ἢ τῶν Ἰσθμίων ἐνεκεν τὴν ἀποδήμησιν πεποιῆσθαι, οὐ πάνυ πείθομαι. ἵσως αἴτιάσῃ με τῆς ὑποψίας. συγγίνωσκε δὲ ταῖς ἔταιρικαῖς, ὡς φιλτάτη, ζηλοτυπίαις. ἐγὼ δ' οὐ παρὰ μικρὸν ἀν ἡγοίμην Μενάνδρου διαμαρτεῖν ἐραστοῦ. ἄλλως τε κἄν μοι κνισμός τις πρὸς αὐτὸν ἢ διαφορὰ γένηται, δεήσει με ἐπὶ τῆς σκηνῆς ὑπὸ Χρέμητός τινος ἢ Φειδύλου πικρῶς λοιδορεῖσθαι.

Ἐὰν δ' ἐπανέλθῃ μοι οὗος ὥχετο, πολλὴν εἴσομαι σοι χάριν. ἔρρωσο.

Μένανδρος Γλυκέρα

Ἐγὼ μὰ τὰς Ἐλευσινίας θεάς, μὰ τὰ μυστήρια αὐτῶν, ἃ σοι καὶ ἐναντίον ἔκεινων ὥμοσα πολλάκις, Γλυκέρα, μόνος μόνη, ὡς οὐδὲν ἐπαίρω

τάμα ούδε βούλομαι σου χωρίζεσθαι, ταῦτα καὶ λέγω καὶ γράφω. τί γάρ ἐμοὶ χωρὶς σοῦ γένοιτ' ἀν ἥδιον; τίνι δὲ παρθῆναι μεῖζον ἀν δυναίμην τῆς σῆς φιλίας; ἐπεὶ καὶ τὸ ἔσχατον ἡμῶν γῆρας διὰ τοὺς σοὺς τρόπους καὶ τὰ σὰ ἥθη νεότης ἀεὶ φανεῖται μοι. καὶ συννεάσαιμεν ἀλλήλοις καὶ συγγηράσαιμεν, καὶ νὴ τοὺς θεοὺς συναποθάνοιμεν, ἀλλ' αἰσθανόμενοι, Γλυκέρα, ὅτι συναποθνήσκομεν, ἵνα μηδετέρῳ ἡμῶν ἐξ Ἀιδου συγκαταβαίη τις ζῆλος, εἴ τινων ἀλλων ὁ σωθεὶς πειράσεται ἀγαθῶν. μὴ δὴ γένοιτό μοι πειραθῆναι σοῦ μηκέτ' οὕσης· τί γάρ ἀν ἔτι καταλείποιτο ἀγαθόν; Ἄ δὲ νῦν ἥπειξέ με ἐν Πειραιεῖ μαλακιζόμενον — οἶσθα γάρ μου τὰς συνήθεις ἀσθεναίας, ἃς οἱ μὴ φιλοῦντες με τρυφὰς καὶ σαλακωνίας καλεῖν εἰώθασιν — ἐπιστεῖλαί σοι ἐν ἄστει μενούσῃ διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς θεοῦ, ταῦτ' ἐστίν.

Ἐδεξάμην ἀπὸ Πτολεμαίου τοῦ βασιλέως Αἰγύπτου γράμματα, ἐν οἷς δεῖται μου πάσας δεήσεις, καὶ προτρέπεται βασιλικῶς ὑπισχνούμενος τὸ δὴ λεγόμενον τοῦτο τὰ τῆς γῆς ἀγαθὰ καὶ ἐμὲ καὶ Φιλήμονα· καὶ γάρ ἐκείνῳ γράμματα κεκομίσθαι φησί· καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Φιλήμων ἐπέστειλέ μοι τὰ ἴδια δῆλον ὅτι ἐλαφρότερα καὶ ὡς οὐ Μενάνδρῳ γεγραμμένα ἥττον λαμπρά. ἀλλ' ὅψεται καὶ βουλεύσεται τὰ ἴδια οὗτος. ἐγὼ δὲ οὐ περιμενῶ βουλάς, ἀλλὰ σύ μοι, Γλυκέρα, καὶ γνώμη καὶ Αρεοπαγῖτις βουλὴ καὶ Ἡλιαία, καὶ ἀπαντα νὴ τὴν Ἀθηνᾶν ἀεὶ τε γέγονας καὶ νῦν ἔση.

Τὰς μὲν οὖν ἐπιστολὰς τοῦ βασιλέως σοι διεπεμψάμην, ἵνα μὴ κόπτω σε δίς καὶ τοῖς ἔμοῖς καὶ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν ἐντυγχάνουσαν· ἀδὲ ἐπιστέλλειν αὐτῷ ἔγνωκα, βούλομαι σε εἰδέναι.

Πλεῖν μὲν καὶ εἰς Αἴγυπτον ἀπιέναι μακρὰν οὕτως καὶ ἀπωκισμένην βασιλείαν οὖσαν, μὰ τοὺς δώδεκα θεούς, οὐδὲ ἐνθυμοῦμαι. ἀλλ' οὐδὲ εἰ ἐν Αἰγίνῃ ταύτῃ γε τῇ πλησίον ἔκειτο Αἴγυπτος, οὐδ' οὕτως ἐν νῷ δὲν ἔσχον ἀφεὶς τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῆς σῆς φιλίας μόνος ἐν τοσούτῳ ὅχλῳ Αἰγυπτίων χωρὶς Γλυκέρας ἐρημίαν πολυάνθρωπον ὄραν. ἥδιον γάρ καὶ ἀκινδυνότερον τὰς σὰς θεραπεύω μᾶλλον αὐλάς, ἢ τὰς ἀπάντων τῶν σατραπῶν καὶ βασιλέων, ἵν' ἐπικίνδυνον μὲν τὸ λίαν ἐλεύθερον, εὔκαταφρόνητον δὲ τὸ κολακεῖον, ἀπιστον δὲ τὸ εύτυχούμενον. ἔγὼ δὲ καὶ τὰς θηρικλείους καὶ τὰ καρχήσια καὶ τὰς χρυσίδας καὶ πάντα τὰ ἐν ταῖς αὐλαῖς ἐπίφθονα παρὰ τούτοις ἀγαθὰ φυόμενα, τῶν κατ' ἔτος Χοῶν καὶ τῶν ἐν τοῖς θεάτροις Ληναίων καὶ τῆς χθιζῆς ἀμαλογίας καὶ τῶν τοῦ Λυκείου γυμνασίων καὶ τῆς ἱερᾶς Ἀκαδημίας οὐκ ἀλλάττομαι, μὰ τὸν Διόνυσον καὶ τοὺς βακχικοὺς αὐτοῦ κισσούς, οἵς στεφανωθῆναι μᾶλλον ἢ τοῖς Πτολεμαίου βούλομαι διαδῆμασιν, ὁρώσης καὶ καθημένης ἐν τῷ θεάτρῳ Γλυκέρας.

Ποῦ γάρ ἐν Αἴγυπτῳ ὅψομαι ἐκκλησίαν καὶ ψῆφον ἀναδιδομένην; ποῦ δὲ δημοκρατικὸν ὅχλον

οῦτως ἐλευθεριάζοντα; ποῦ δὲ θεσμοθέτας ἐν ταῖς ἱεραῖς κώμαις κεκισσωμένους; ποῖον περισχοίνισμα; ποίαν αἴρεσιν; ποίους Χύτρους; Κεραμεικόν, ἀγοράν, δικαστήρια, τὴν καλὴν ἀκρόπολιν, τὰς σεμνὰς θεάς, τὰ μυστήρια, τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμῖνα, τὰ στενά, τὴν Ψυττάλειαν, τὸν Μαραθῶνα, ὅλην ἐν ταῖς Ἀθήναις τὴν Ἑλλάδα, τὴν Ἰωνίαν, τὰς Κυκλαδας πάσας; ἀφεὶς ταῦτα καὶ Γλυκέραν μετ' αὐτῶν εἰς Αἴγυπτον ἀπέλθω χρυσὸν λαβεῖν καὶ ἄργυρον καὶ πλοῦτον; ϕ μετὰ τίνος χρήσομαι; μετὰ Γλυκέρας τοσοῦτον διατεθαλασσευμένης; οὐ πενία δέ μοι ἔσται χωρὶς αὐτῆς ταῦτα; ἐὰν δὲ ἀκούσω τοὺς σεμνοὺς ἔρωτας εἰς ἄλλον αὐτὴν μετατεθεικέναι, οὐ σποδός μοι πάντες οἱ θησαυροὶ γενήσονται; καὶ ἀποθνήσκων τὰς μὲν λύπας ἐμαυτῷ συναποίσω, τὰ δὲ χρήματα τοῖς ισχύουσιν ἀδικεῖν ἐν μέσῳ κείσεται.

"Η μέγα τὸ συμβιοῦν Πτολεμαίῳ καὶ σατράπαις καὶ τοιούτοις ψόφοις, ὃν οὔτε τὸ φιλικὸν βέβαιον οὔτε τὸ διεχθρεῦον ἀκίνδυνον; ἐὰν δὲ διοργισθῇ τί μοι Γλυκέρα, ἅπαξ αὐτὴν ἀρπάσας κατεφίλησα· ἀν ἔτι ὀργίζηται, μᾶλλον αὐτὴν ἐβιασάμην· κἄν βαρυθύμιας ἔχῃ, δεδάκρυκα· καὶ πρὸς ταῦτ', οὐκέθ' ὑπομείνασα τὰς ἐμὰς λύπας, δεῖται λοιπὸν οὔτε στρατιώτας ἔχουσα οὔτε δορυφόρους οὔτε φύλακας· ἐγὼ γάρ αὐτῇ εἰμι πάντα.

"Η μέγα καὶ θαυμαστὸν ίδεῖν τὸν καλὸν Νεῖλον· οὐ μέγα δὲ καὶ τὸν Εὐφράτην ίδεῖν; οὐ μέγα δὲ

καὶ τὸν Ἰστρον; οὐ τῶν μεγάλων καὶ ὁ Θερμώδων, ὁ Τίγρις, ὁ Ἀλυς, ὁ Ρῆνος; εἰ μέλλω πάντας τοὺς ποταμοὺς ὄραν, καταβαπτισθήσεται μοι τὸ ζῆν μὴ βλέποντι μοι Γλυκέραν. ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος καίπερ ὥν καλός, ἀλλ' ἀποτεθηρίωται, καὶ οὐκ ἔστιν οὐδὲ προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἐλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς.

Ἐμοὶ γένοιτο, βασιλεῦ Πτολεμαῖε, χώματος καὶ τάφου πατρῷου τυχεῖν. ἐμοὶ γένοιτο τὸν Ἀττικὸν ἀεὶ στέφεσθαι κισσὸν καὶ τὸν ἐπ' ἐσχάρας ὑμνῆσαι κατ' ἔτος Διόνυσον, τὰς μυστηριώτιδας ἄγειν τελετάς, δραματουργεῖν τι καινὸν ταῖς ἑτησίοις θυμέλαις δρᾶμα, γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ ἀγωνιῶντα καὶ φοβούμενον καὶ νικῶντα. Φιλήμων δὲ εὔτυχείτω καὶ τάμα ἔχέτω ἀγαθὰ γενόμενος ἐν Αἴγυπτῳ. οὐκ ἔχει Φιλήμων Γλυκέραν τινά, οὐδὲ ἄξιος ἦν ἵσως τοιούτου ἀγαθοῦ.

Σὺ δὲ ἐκ τῶν Ἀλώων δέομαι, Γλυκέριον, εὔθυνς πετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῆς ἀστράβης φέρου. μακροτέραν ἔορτὴν οὐδέποτε ἔγνων οὐδὲ ἀκαιροτέραν. Δήμητερ, Ἰλεως γενοῦ.

Γλυκέρα Μενάνδρῳ

Ας διεπέμψω μοι τοῦ βασιλέως ἐπιστολὰς εὔθυνς ἀνέγνων. μὰ τὴν Καλλιγένειαν ἐν ᾧς νῦν είμι κατευχαῖς ἔχαιρον, Μένανδρε, ἐκπαθὴς ὑπὸ ἡδονῆς γινομένη, καὶ τὰς παρούσας οὐκ ἐλάνθανον. ἦν δὲ ἦ τε μήτηρ μου καὶ ἦ ἐτέρα ἀδελφὴ Εύφρο-

νιον καὶ τῶν φίλων ἦν οἶσθα· καὶ γάρ παρὰ σοὶ
ἔδείπνησε πολλάκις, καὶ ἐπήνεις αὐτῆς τὸν ἐπι-
χώριον ἀττικισμόν, ἀλλ' ὡς φοβούμενος αὐτὴν
ἐπαινεῖν, ὅθεν καὶ μειδιάσασα θερμότερόν σε
κατεφίλησα. οὐ μέμνησαι, Μένανδρε; θεασάμε-
ναι δέ με παρὰ τὸ εἰωθός καὶ τῷ προσώπῳ καὶ
τοῖς ὄφθαλμοῖς χαίρουσαν ‘ὦ Γλυκέριον’ ἔροντο,
‘τί σοι τηλικοῦτον γέγονεν ἀγαθόν, ὅτι καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι καὶ πᾶσιν ἀλλοιοτέρᾳ νῦν ἡμῖν πέ-
φηνας; καὶ τὸ σῶμα γεγάνωσαι καὶ διαλάμπεις
ἐπιχάριτόν τι καὶ εὔκταῖον’. Κάγω ‘Μένανδρον’
ἔφην ‘τὸν ἐμὸν ὁ Αἰγύπτου βασιλεὺς Πτολε-
μαῖος ἐπὶ τῷ ἡμίσει τῆς βασιλείας τρόπον τινὰ
μεταπέμπεται’ ‘μείζονι τῇ φωνῇ φθεγξαμένη καὶ
σφοδροτέρᾳ, ὅπως πᾶσαι ἀκούσωσιν αἱ παροῦσαι.
καὶ ταῦτα ἔλεγον ἐγὼ διατινάσσουσα καὶ σο-
βοῦσα ταῖς χερσὶν ἐμαυτῆς τὰς ἐπιστολὰς σὺν τῇ
βασιλικῇ σφραγίδι. ‘χαίρεις οὖν ἀπολειπομένη’;
ἔφρασαν. τὸ δὲ οὐκ ἦν, Μένανδρε. ἀλλὰ τοῦτο
μὲν οὐδενὶ τρόπῳ μὰ τὰς θεάς, οὐδὲ εἰ βοῦς μοι
τὸ δὴ λεγόμενον φθέγξαιτο, πεισθείην ἀν ὅτι
βουλήσεται μέ ποτε ἢ δυνήσεται Μένανδρος ἀπο-
λιπὼν ἐν Ἀθήναις Γλυκέραν τὴν ἑαυτοῦ μόνος
ἐν Αἰγύπτῳ βασιλεύειν μετὰ πάντων τῶν ἀγα-
θῶν.

Ἄλλὰ καὶ τοῦτό γε εἰδὼς ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ὃν
ἀνέγνων δῆλος ἦν ὁ βασιλεὺς, τάμα πεπυσμένος
ὡς ἔοικε περὶ σέ, καὶ ἥρεμα δι’ ὑπονοιῶν Αἰγυπ-
τίοις θέλων ἀστεϊσμοῖς σε διατωθάζειν. χαίρω

διὰ τοῦτο, ὅτι πεπλεύκασι καὶ εἰς Αἴγυπτον πρὸς αὐτὸν οἱ ἡμέτεροι ἔρωτες· καὶ πείθεται πάντως ἐξ ὧν ἤκουσεν ἀδύνατα σπουδάζειν ἐπιθυμῶν Ἀθῆνας πρὸς αὐτὸν διαβῆναι. τί γάρ Ἀθῆναι χωρὶς Μενάνδρου; τί δὲ Μένανδρος χωρὶς Γλυκέρας; ἥτις αὐτῷ καὶ τὰ προσωπεῖα διασκευάζω καὶ τὰς ἐσθῆτας ἐνδύω, κάν τοις παρασκηνίοις ἔστηκα τοὺς δακτύλους ἐμαυτῆς πιέζουσα καὶ τρέμουσα, ἕως ᾧν κροταλίσῃ τὸ θέατρον· τότε νὴ τὴν Ἀρτεμιν ἀναψύχω καὶ περιβάλλουσά σε τὴν Ἱερὰν τῶν δραμάτων ἐκείνην κεφαλὴν ἐναγκαλίζομαι.

Ἄλλ' ὁ γε ταῖς φίλαις τότε χαίρειν ἔφην, τοῦτ' ἦν Μένανδρε, ὅτι αἱ καὶ ἄρα Γλυκέρα μόνον ἀλλὰ καὶ βασιλεῖς ὑπερθαλάσσιοι ἐρῶσί σου, καὶ διαπόντιοι φῆμαι τὰς σὰς ἀρετὰς κατηγγέλκασι. καὶ Αἴγυπτος καὶ Νεῖλος καὶ Πρωτέως ἀκρωτήρια καὶ αἱ Φάριαι σκοπιαὶ πάντα μετέωρα νῦν ἔστι, βουλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων καὶ ἐρώντων καὶ δεισιδαιμόνων καὶ ἀπίστων καὶ πατέρων καὶ υἱῶν καὶ γραῶν καὶ θεραπόντων καὶ παντὸς τοῦ ἐνσκηνοβατουμένου· ὧν ἀκούσονται μέν, οὐκ ὄψονται δὲ Μένανδρον, εἰ μὴ ἐν ἀστει παρὰ Γλυκέρᾳ γένοιντο καὶ τὴν ἐμὴν εὔδαιμονίαν ἴδοιεν, τὸν πάντῃ διὰ τὸ κλέος αὐτοῦ Μένανδρον καὶ νύκτωρ καὶ μέθ' ἡμέραν ἐμοὶ προσκείμενον.

Οὐ μὴν ἀλλ' εἶγε ἄρα πόθος αἴρει σέ τις καὶ τῶν ἐκεī ἀγαθῶν καὶ εἰ μηδενὸς ἄλλου τῆς γε

Αἰγύπτου, χρήματος μεγάλου, καὶ τῶν αὐτόθι πυραμίδων καὶ τῶν ἡχούντων ἀγαλμάτων καὶ τοῦ περιβοήτου λαβυρίνθου καὶ τῶν ἄλλων ὅσα ὑπὸ χρόνου ἢ τέχνης παρ' αὐτοῖς τίμια, δέομαί σου Μένανδρε, μὴ ποιήσῃ με πρόφασιν· μηδέ με Ἀθηναῖοι διὰ ταῦτα μισησάτωσαν ἥδη τοὺς μεδίμνους ἀριθμοῦντες, οὓς αὐτοῖς ὁ βασιλεὺς πέμψει διὰ σέ. ἀλλ' ἀπιθι πᾶσι θεοῖς, ἀγαθῇ τύχῃ, δεξιοῖς πνεύμασι, Διὶ οὐρίῳ. ἐγὼ γάρ σε οὐκ ἀπολείψω. μὴ τοῦτο δόξῃς με λέγειν, οὐδὲ αὐτὴ δύναμαι κἄν θέλω· ἀλλὰ παρεῖσα τὴν μητέρα καὶ τὰς ἀδελφὰς ναυτὶς ἔσομαι συμπλέουσά σοι· καὶ σφόδρα τῶν εὔθαλάσσων γεγένημαι, εὖ δ' οἶδα, κἄν ἐκκλωμένης κώπης ναυτιᾶς ἐγὼ θεραπεύσω θάλψω σου τὸ ἀσθενοῦν τῶν πελαγισμῶν, ἄξω δέ σε ἄτερ μίτων Ἀριάδνη εἰς Αἴγυπτον, οὐ Διόνυσον ἀλλὰ Διονύσου θεραποντα καὶ προφήτην. οὐδὲ ἐν Νάξῳ καὶ ἐρημίαις ναυτικαῖς ἀπολειφθῆσομαι τὰς σὰς ἀπιστίας κλαίουσα καὶ ποτνιωμένη. χαιρέτωσαν οἱ Θησεῖς ἔκεινοι καὶ τὰ ἀπιστα τῶν πρεσβυτέρων ἀμπλακήματα. ἡμῖν δὲ βέβαια πάντα, καὶ τὸ ἄστυ καὶ ὁ Πειραιεὺς καὶ ἡ Αἴγυπτος. οὐδὲν χωρίον ἡμῶν τοὺς ἔρωτας οὐχὶ δέξεται πλήρεις· κἄν πέτραν οἰκῶμεν, εὖ οἶδα ἀφροδίσιον αὐτὴν τὸ εὔνουν ποιήσει.

Πέπεισμαι μήτε χρημάτων σε μήτε περιουσίας μήτε πλούτου τὸ καθάπαξ ἐπιθυμεῖν, ἐν ἐμοὶ καὶ τοῖς δράμασι τὴν εύδαιμονίαν κατατιθέμενον·

ἀλλ' οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἡ πατρίς, ἀλλ' οἱ φίλοι,
σχεδὸν οἰσθα πάντῃ πάντες πολλῶν δέονται,
πλουτεῖν θέλουσι καὶ χρηματίζεσθαι. σύ μὲν
οὐδέποτε περὶ οὐδενὸς αἰτιάσῃ με οὔτε μικροῦ
οὔτε μεγάλου, τοῦτο εὖ οἶδα, πάλαι μὲν ἡττη-
μένος μου πάθει καὶ ἔρωτι, νῦν δὲ ἥδη καὶ κρί-
σιν προστεθεικώς αὐτοῖς, ἵς μᾶλλον περιέχομαι,
Μένανδρε, φοβουμένη τῆς ἐμπαθοῦς φιλίας τὸ
όλιγοχρόνιον· ἔστι γάρ ὡς βίαιος ἡ ἐμπαθὴς φι-
λία οὕτω καὶ εὐδιάλυτος· οἵς δὲ παραβέβληται
καὶ τι βουλῆς, ἀρραγέστερον ἐν τούτοις ἥδη τὸ
ἔργον ὃν οὔτε ἀμιγὲς ἥδονῆς ἔσται οὔτε περι-
δεές. Θήσει δὲ σὺ τὴν αὐτὴν γνώμην, ὃς γε πολ-
λάκις περὶ τούτων αὐτὸς νουθετῶν μ' ἐδίδασκες.
ἀλλ' εἰ καὶ σὺ μή μέ τι μέμψῃ μηδὲ αἰτιάσῃ, δέ-
δοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας, οἵτινες ἄρξονται
πάντῃ με περιβομβεῖν ἔξιοῦσαν ὡς αὐτὸν ἀφηρη-
μένην τῆς Ἀθηναίων πόλεως τὸν πλοῦτον. ὥστε
δέομαί σου Μένανδρε, ἐπίσχες, μηδέ πω τῷ βα-
σιλεῖ μηδὲν ἀντεπιστείλης. ἔτι βούλευσαι, περί-
μεινον ἔως ἂν κοινῇ γενώμεθα καὶ μετὰ τῶν
φίλων Θεοφράστου καὶ Ἐπικούρου. τάχα γάρ
ἀλλοιότερα κάκείνοις καὶ σοὶ φανεῖται ταῦτα.
μᾶλλον δὲ καὶ θυσώμεθα καὶ ἴδωμεν τί λέγει τὰ
ἱερά, εἴτε λῶν εἰς Αἴγυπτον ἡμᾶς ἀπιέναι εἴτε
μένειν. καὶ χρηστηριασθῶμεν εἰς Δελφοὺς πέμ-
ψαντες πάτριος ἡμῖν ἔστιν ὁ θεός. ἀπολογίαν
ἔξομεν πρὸς ἀμφότερα τοὺς θεούς.
Μᾶλλον δὲ ἔγὼ τοῦτο ποιήσω· καὶ γάρ ἔχω τινὰ

νεωστὶ γυναῖκα ἀπὸ Φρυγίας ἥκουσαν εὖ μάλα τούτων ἔμπειρον, γαστρομαντεύεσθαι δεινὴν τῇ τῶν σπαρτῶν διατάσει νύκτωρ καὶ τῇ τῶν θεῶν δείξει· καὶ οὐ δεῖ λεγούσῃ πιστεύειν, ἀλλ' ίδεῖν, ὡς ἔφη. διαπέμψομαι πρὸς αὐτήν. καὶ γάρ, ὡς φασι, καὶ κάθαρσίν τινα δεῖ προτελέσαι τὴν γυναῖκα καὶ παρασκευάσαι τινὰ ζῷα ἱερεῦσαι καὶ λιβανωτὸν ἄρρενα καὶ στύρακα μακρὸν καὶ πέμματα σεληναῖα καὶ ἄγρια φύλλα τῶν ἄγνων. οἶμαι δὲ καὶ σὲ φθῆσεσθαι Πειραιόθεν ἐλθεῖν. ἢ δήλωσόν μοι σαφῶς μέχρι τίνος οὐ δύνασαι Γλυκέραν ίδεῖν, ἵν' ἐγὼ μὲν καταδράμω πρὸς σέ, τὴν δὲ Φρυγίαν ταύτην ἐτοιμάσωμαι ἥδη. καὶ εἰ μελετᾶν πειράζεις ἀπὸ σαυτοῦ ἐμὲ καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ ἄγριδιον καὶ τὴν Μουνυχίαν καὶ πάντα κατ' ὅλιγον ὅπως ἐκπέσωσι τῆς ψυχῆς — οὐ δύναμαι ταῦτα ποιεῖν μὰ τοὺς θεούς, οὐδὲ σὺ δύνασαι διαπεπλεγμένος ὅλως ἥδη μοι. κἄν οἱ βασιλεῖς ἐπιστείλωσι πάντες, ἐγὼ πάντων εἰμὶ παρὰ σοὶ βασιλικωτέρα καὶ εὔσεβεῖ σοι κέχρημαι ἑραστῇ καὶ ὅρκων ἱερῶν μνήμονι.

"Ωστε πειρῶ μᾶλλον, ἐμὴ φιλότης, θᾶσσον εἰς ἄστυ παραγενέσθαι, ὅπως εἴ γε μεταβουλεύσαιο περὶ τῆς πρὸς βασιλέα ἀφίξεως, ἔχης εὔτρεπισμένα τὰ δράματα καὶ ἐξ αὐτῶν ἃ μάλιστα ὀνῆσαι δύναται Πτολεμαῖον καὶ τὸν αὐτοῦ Διόνυσον — οὐ δημοκρατικόν, ὡς οἶσθα — εἴτε Θαῖδα εἴτε Μισούμενον εἴτε Θρασυλέοντα εἴτε Ἐπιτρέποντας εἴτε Ταπιζομένην εἴτε Σικυώνιον, εἰσ' ὁτιοῦν

ἄλλο. τί δέ; ἐγὼ θρασεῖα καὶ τολμηρά τίς εἴμι τὰ
Μενάνδρου διακρίνειν ίδιωτις οὖσα; ἀλλὰ σοφὸν
ἔχω σου τὸν ἔρωτα καὶ ταῦτ' εἰδέναι δύνασθαι.
σὺ γάρ με ἐδίδαξας εὐφυῆ γυναικα ταχέως παρ'
ἔρωντων μανθάνειν· ἀλλ' εἰ κοινωνοῦσιν οἱ ἔρω-
τες σπεύδοντες, αἰδούμεθα μὰ τὴν Ἀρτεμιν ἀνά-
ξιοι ύμῶν εἶναι μὴ θᾶττον μανθάνουσαι.

Πάντως δὲ δέομαι, Μένανδρε, κάκεῖνο παρα-
σκευάσασθαι τὸ δρᾶμα ἐνῷ ἐμὲ γέγραφας, ἵνα
κἄν μὴ παραγένωμαι σὺν σοί, διὰ σοῦ πλεύσω
πρὸς Πτολεμαῖον, καὶ μᾶλλον αἴσθηται ὁ βασι-
λεὺς ὅσον ισχύει καὶ παρὰ σοὶ γεγραμμένους
φέρειν ἐαυτοῦ τοὺς ἔρωτας ἀφεὶς ἐν ἄστει τοὺς
ἀληθινούς. ἀλλ' οὐδὲ τούτους ἀφήσεις, εὖ ἵσθι-
κυβερνᾶν ἢ πρωρατεύειν, ἔως δεῦρο παραγίνῃ
πρὸς ἡμᾶς Πειραόθεν, μαθήσομαι, ἵνα σε ταῖς
ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσω πλέουσα, εἰ
τοῦτο ἄμεινον εἶναι φαίνοιτο. φανείη δέ, ω̄ θεοὶ
πάντες, ὃ κοινῇ λυσιτελήσει, καὶ μαντεύσαιτο ἡ
Φρυγία τὰ συμφέροντα κρεῖσσον τῆς θεοφορου-
μένης σου κόρης. ἔρρωσο.

Μενεκλείδης Εὔθυκλεῖ

Οἴχεται Βακχὶς ἡ καλή, Εύθυκλεις φίλτατε,
οίχεται, πολλά τέ μοι καταλιποῦσα δάκρυα καὶ
ἔρωτος ὅσον ἡδίστου τότε, τοσοῦτον πικροῦ νῦν
μνήμην. οὐ γάρ ἐκλήσομαι ποτε Βακχίδος, οὐχ
οὗτος ἔσται ὁ χρόνος. ὅσην συμπάθειαν ἔνεδεί-

ξατο· ἀπολογίαν ἐκείνην καλῶν οὐκ ἂν τις
ἀμαρτάνοι τοῦ τῶν ἑταῖρῶν βίου. καὶ εἰ συνελ-
θοῦσαι ἄπασαι πανταχόθεν εἰκόνα τινὰ αὐτῆς
ἐν Ἀφροδίτης ἢ Χαρίτων θεῖεν, δεξιὸν ἂν τί μοι
ποιῆσαι δοκοῦσιν. τὸ γὰρ θρυλούμενον ὑπὸ πάν-
των, ὡς πονηραί, ὡς ἀπιστοι, ὡς πρὸς τὸ λυσιτε-
λὲς βλέπουσαι μόνον, ὡς ἀεὶ τοῦ διδόντος, ὡς
τίνος γὰρ οὐκ αἴτιαι κακοῦ τοῖς ἐντυγχάνουσι,
διαβολὴν ἐπέδειξεν ἐφ' ἑαυτῆς ἄδικον· οὕτω
πρὸς τὴν κοινὴν βλασφημίαν τῷ ἥθει παρετά-
ξατο.

Οἶσθα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ τῆς Συρίας
δευρὶ κατάραντα μεθ' ὅσης θεραπείας καὶ παρα-
σκευῆς ἐσόβει, εὔνούχους ὑπισχνούμενος καὶ θε-
ραπαίνας καὶ κόσμον τινὰ βαρβαρικόν· καὶ ὅμως
ἥκοντα αὐτὸν οὐ προσίετο, ἀλλ' ὑπὸ τούμπον
ἥγαπα κοιμωμένη χλανίσκιον τὸ λιτὸν τοῦτο καὶ
δημοτικόν, καὶ τοῖς παρ' ἡμῶν γλίσχρως αὐτῇ
πεμπομένοις ἐπανέχουσα τὰς σατραπικὰς ἐκεί-
νας καὶ πολυχρύσους δωρεὰς διωθεῖτο. τί δαί;
τὸν Αἰγύπτιον ἔμπορον ὡς ἀπεσκοράκισεν ὅσον
ἀργύριον προτείνοντα. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον
εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἂν. ὡς χρηστὸν ἥθος οὐκ εἰς
εὐδαίμονος βίου προαίρεσιν δαίμων τις ὑπῆνεγ-
κεν.

Εἰτ' οἶχεται ἡμᾶς ἀπολιποῦσα καὶ κείσεται λοι-
πὸν μόνη ἡ Βακχίς. ὡς ἄδικον, ὡς φίλαι Μοῖραι
ἔδει γὰρ αὐτῇ συγκατακεῖσθαι με καὶ νῦν ὡς
τότε. ἀλλ' ἐγὼ μὲν περίειμι καὶ τροφῆς ψαύω

καὶ διαλέξομαι τοῖς ἑταίροις, ἡ δὲ οὐκέτι με φαιδροῖς τοῖς ὅμμασιν ὄψεται μειδιῶσα, οὐδὲ ἵλεως καὶ εὔμενὴς διανυκτερεύσει τοῖς ἡδίστοις ἐκείνοις ἀπολαύσμασιν. ἀρτίως μὲν οἶν έφθεγγετο, οἶν έβλεπεν, ὅσαι ταῖς ὁμιλίαις αὐτῆς σειρῆνες ἐνίδρυντο, ώς δὲ ἡδύ τι καὶ ἀκήρατον ἀπὸ τῶν φιλημάτων νέκταρ ἔσταζεν· ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. ἀπαντα ἐκείνη γε τὸν κεστὸν ὑπέζωστο, ὅλαις ταῖς Χάρισι τὴν Ἀφροδίτην δεξιωσαμένη. ἔρρει τὰ παρὰ τὰς προπόσεις μινυρίσματα, καὶ ἡ τοῖς ἐλεφαντίνοις δακτύλοις κρουομένη λύρα ἔρρει. κεῖται δὲ ἡ πάσαις μέλουσα Χάρισι κωφὴ λίθος καὶ σποδιά. Καὶ Μεγάρα μὲν ἡ ἱππόπορνος ζῆ, οὕτω Θεαγένην συλήσασα ἀνηλεῶς, ώς ἐκ πάνυ λαμπρᾶς οὐσίας τὸν ἄθλιον χλαμύδιον ἀρπάσαντα καὶ πέλτην οἴχεσθαι στρατευσόμενον· Βακχὶς δὲ ἡ τὸν ἐραστὴν φιλοῦσα ἀπέθανε.

‘Ράων γέγονα πρὸς σὲ ἀποδυράμενος, Εὔθυκλεις φίλτατε· ἡδὺ γάρ μοί τι δοκεῖ περὶ ἐκείνης καὶ λαλεῖν καὶ γράφειν· οὐδὲν γάρ ἢ τὸ μεμνῆσθαι καταλέλειπται. ἔρρωσο.

Φρύνη Πραξιτέλει

... μὴ δείσης· ἔξειργασαι γάρ πάγκαλόν τι χρῆμα, οἶν θή τι οὐδεὶς εἶδε πώποτε πάντων τῶν διὰ χειρῶν πονηθέντων, τὴν σεαυτοῦ ἑταίραν ἴδρυσας ἐν τεμένει. μέση γάρ ἔστηκα ἀπὸ τῆς σῆς

Αφροδίτης καὶ τοῦ Ερωτος ἄμα τοῦ σοῦ. μὴ φθονήσῃς δέ μοι τῆς τιμῆς· οἱ γάρ ἡμᾶς θεασάμενοι ἐπαινοῦσι Πραξιτέλη, καὶ ὅτι τῆς σῆς τέχνης γέγονα οὐκ ἀδοξοῦσί με Θεσπιεῖς μέσην κεῖσθαι θεῶν. ἐν ᾧ τῇ δωρεῷ λείπει, ἐλθεῖν σε πρὸς ἡμᾶς, ἵνα ἐν τῷ τεμένει μετ' ἀλλήλων κατακλινῶμεν. οὐ μιανοῦμεν γάρ τοὺς θεούς οὓς αὗτοὶ πεποιήκαμεν. ἔρρωσο.

Λάμια Δημητρίῳ

Σὺ ταύτης τῆς παρρησίας αἴτιος, ὃς τοσοῦτος ὥν βασιλεὺς εἴτα ἐπέτρεψας καὶ ἑταίρᾳ γράφειν σοι, καὶ οὐχ ἡγησάμενος δεινὸν ἐντυγχάνειν τοῖς ἔμοις γράμμασιν ὅλῃ μοι ἐντυγχάνων.

Ἐγώ, δέσποτα Δημήτριε, ὅταν μὲν ἔξω σε θεάσωμαι καὶ ἀκούσω μετὰ τῶν δορυφόρων καὶ τῶν στρατοπέδων καὶ τῶν πρέσβεων καὶ τῶν διαδημάτων, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, πέφρικα καὶ ταράττομαι καὶ ἀποστρέφομαι ὡς τὸν ἥλιον, μὴ ἐπικαῶ τὰ ὅμματα· καὶ τότε μοι ὅντως ὁ πολιορκητὴς εἶναι δοκεῖς Δημήτριος· οἶον δὲ καὶ βλέπεις τότε, ὡς πικρὸν καὶ πολεμικόν· καὶ ἀπιστῶ ἐμαυτῇ καὶ λέγω ‘Λάμια, σὺ μετὰ τούτου καθεύδεις; σὺ διὰ νυκτὸς ὅλης αὐτὸν καταυλεῖς; σοὶ νῦν οὗτος ἐπέσταλκε; σοὶ Γνάθαιναν τὴν ἑταίραν συγκρίνει’; καὶ ἡλογημένη σιωπῶ καὶ εὔχομαι σε θεάσασθαι παρ’ ἐαυτῇ. καὶ ὅταν ἔλθῃς, προσκυνῶ

σε· καὶ ὅταν περιπλακείς με καταφιλῆς, πάλιν πρὸς ἐμαυτὴν τάναντία λέγω ‘οὗτός ἐστιν ὁ πολιορκητής; οὗτός ἐστιν ὁ ἐν τοῖς στρατοπέδοις; τοῦτον φοβεῖται ἡ Μακεδονία, τοῦτον ἡ Ἑλλάς, τοῦτον ἡ Θράκη; νὴ τὴν Ἀφροδίτην, σήμερον αὐτὸν τοῖς αὐλοῖς ἐκπολιορκήσω καὶ ὅψομαι τί με διαθήσει’ ...

Μᾶλλον εἰς τρίτην, παρ' ἐμοὶ γὰρ δειπνήσεις, δέομαι. τὰ Ἀφροδίσια ποιῶ ταῦτα τὰ κατ' ἔτος, καὶ ἀγῶνα ἔχω ἀεὶ τὰ πρότερα τοῖς ύστέροις νικᾶν. ύποδέξομαι δή σε ἐπαφροδίτως καὶ ὡς ἔνι μάλιστα ἐπιφανῶς, ἃν μοι περιουσιάσαι γένηται ύπὸ σοῦ, μηδὲν ὅτι ἄξιον τῶν σῶν ἀγαθῶν ἐξ ἐκείνης τῆς ἱερᾶς νυκτὸς ἔτι πεποιηκύιᾳ, καίτοι σοῦ γε ἐπιτρέποντος ὅπως ἀν βούλωμαι χρῆσθαι τῷ ἐμῷ σώματι· ἀλλὰ κέχρημαι καλῶς καὶ ἀμίκτως πρὸς ἑτέρους. οὐ ποιήσω τὸ ἔταιρικὸν οὐδὲ ψεύσομαι, δέσποτα, ὡς ἀλλαι ποιοῦσιν. ἐμοὶ γὰρ ἐξ ἐκείνου, μὰ τὴν Ἀρτεμιν, οὐδὲ προσέπεμψαν ἔτι πολλοὶ οὐδὲ ἐπείρασαν αἰδούμενοί σου τὰς πολιορκίας.

Οξύς ἐστιν Ἔρως, ὁ βασιλεῦ, καὶ ἐλθεῖν καὶ ἀναπτῆναι. ἐλπίσας πτεροῦται, καὶ ἀπελπίσας ταχὺ πτερορρυεῖν εἴωθεν ἀπογνωσθείς. διὸ καὶ μέγα τῶν ἔταιρους ἐστι σόφισμα, ἀεὶ τὸ παρὸν τῆς ἀπολαύσεως ύπερτιθεμένας ταῖς ἐλπίσι διακρατεῖν τοὺς ἐραστάς. πρὸς ὑμᾶς δὲ οὐδὲ

ύπερτίθεσθαι ἔξεστιν, ὥστε φόβον εἶναι κόρου.
λοιπὸν οὖν ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲν ποιεῖν, τὰ δὲ μαλα-
κίζεσθαι, τὰ δὲ ἄδειν, τὰ δὲ αὐλεῖν, τὰ δὲ ὄρ-
χεῖσθαι, τὰ δὲ δειπνοποιεῖν, τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ
τὸν οἶκον, τὰς δὲ ὀπωσοῦν ἄλλως ταχὺ μαραι-
νομένας μεσολαβούσας χάριτας, ἵνα μᾶλλον ἔξ-
άπτωνται τοῖς διαστήμασιν εὐαλέστεραι αὐτῶν
αἱ ψυχαί, φοβουμένων μὴ ἄλλο πάλιν γένηται
τῆς ἐν τῷ παρόντι τύχης κώλυμα. ταῦτα δὲ πρὸς
μὲν ἑτέρους τάχα ἀν ἐδυνάμην, βασιλεῦ, πλάτ-
τεσθαι καὶ τεχνιτεύειν πρὸς δὲ σέ, ὃς οὕτως
ἥδη ἔχεις ἐπ' ἐμοὶ ὡς ἐπιδεικνύναι με καὶ ἀγάλ-
λεσθαι πρὸς τὰς ἄλλας ἑταίρας ὅτι πασῶν ἐγὼ
πρωτεύω, μὰ τὰς φίλας Μούσας, οὐκ ἀν ύπομεί-
ναιμι πλάττεσθαι οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. ὥστε
ἀφεῖσα πάντα καὶ τὴν ψυχὴν ἐμαυτῆς εἰς τὴν
σὴν ἀρέσκειαν δλίγον ἥγήσομαι δεδαπανῆσθαι.
Εὗ οἶδα γάρ ὅτι οὐ μόνον ἐν τῇ Θηριππίδου
οἰκίᾳ, ἐν ᾧ μέλλω σοι τὸ τῶν Ἀφροδισίων εὔτρε-
πίζειν δεῖπνον, ἔσται διαβόητος ἡ παρασκευή,
ἄλλὰ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀθηναίων πόλει, νὴ τὴν
Ἄρτεμιν, καὶ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάσῃ. καὶ μάλιστα
οἱ μισητοὶ Λακεδαιμόνιοι, ἵνα δοκῶσιν ἄνδρες
εἶναι οἱ ἐν Ἐφέσῳ ἀλώπεκες, οὐ παύσονται ἐν
τοῖς Ταιγέτοις ὅρεσι καὶ ταῖς ἐρημίαις ἑαυτῶν
διαβάλλοντες ἡμῶν τὰ δεῖπνα καὶ καταλυκουρ-
γίζοντες τῆς σῆς ἀνθρωποπαθείας. ἀλλ' οὕτοι

μὲν χαιρόντων, δέσποτα, σὺ δέ μοι μέμνησο φυ-
λάξαι τὴν ἡμέραν τοῦ δείπνου καὶ τὴν ὥραν ἣν
ἄν ἔλῃ· ἀρίστη γὰρ ἣν σὺ βούλει· ἔρρωσο.

Λεόντιον Λαμία

Οὐδὲν δυσαρεστότερον, ὡς ἔοικεν, ἐστὶν ἄρτι
πάλιν μειρακευομένου πρεσβύτου. οἴα με Ἐπί-
κουρος οὗτος διοικεῖ πάντα λοιδορῶν, πάντα
ύποπτεύων, ἐπιστολὰς ἀδιαλύτους μοι γράφων,
ἐκδιώκων ἐκ τοῦ κήπου. μὰ τὴν Ἀφροδίτην, εἰ
Ἄδωνις ἦν, ἥδη ἐγγὺς ὅγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη,
οὐκ ἄν αὐτοῦ ἡνεσχόμην φθειριῶντος καὶ φιλο-
νοσοῦντος καὶ καταπειλημένου εὖ μάλα πόκοις
ἀντὶ πίλων. μέχρι τίνος ύπομενεῖ τις τὸν φιλό-
σοφον τοῦτον; ἔχέτω τὰς περὶ φύσεως αὐτοῦ κυ-
ρίας δόξας καὶ τοὺς διεστραμμένους κανόνας
ἔμε δὲ ἀφέτω τὴν φυσικῶς κυρίαν ἐμαυτῆς ἀστο-
μάχητον καὶ ἀνύβριστον. ὅντως ἐγὼ πολιορκη-
τὴν ἔχω τοῦτον, οὐχ οἷον σὺ Λάμια Δημήτριον.
Μὴ γὰρ ἔστι σωφρονῆσαι διὰ τὸν ἀνθρωπὸν τοῦ-
τον; καὶ σωκρατίζειν καὶ στωμύλλεσθαι θέλει
καὶ εἰρωνεύεσθαι, καὶ Ἀλκιβιάδην τινὰ τὸν Πυ-
θοκλέα νομίζει καὶ Ξανθίππην ἔμε οἶεται ποιή-
σειν. καὶ πέρας ἀναστᾶσα ὁποίποτε γῆν πρὸ γῆς
φεύξομαι μᾶλλον ἢ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ τὰς
ἀδιαπαύστους ἀνέξομαι.

"Ο δὲ πάντων δεινότατον ἥδη καὶ ἀφορητότατον

τετόλιμηκεν, ύπερ οὖ καὶ γνώμην βουλομένη λα-
βεῖν τί μοι ποιητέον ἐπέσταλκά σοι.

Τίμαρχον τὸν καλὸν οἶσθα τὸν Κηφισιᾶθεν. οὐκ
ἀρνοῦμαι πρὸς τὸν νεανίσκον οἰκείως ἔχειν ἐκ
πολλοῦ — πρὸς σέ μοι τάληθῆ Λάμια — καὶ τὴν
πρώτην ἀφροδίτην ἔμαθον παρ' αὐτοῦ σχεδόν·
οὗτος γάρ με διεπαρθένευσεν ἐκ γειτόνων
οἴκοῦσαν. ἐξ ἑκείνου τοῦ χρόνου πάντα μοι τά-
γαθὰ πέμπων οὐ διαλέλοιπεν, ἐσθῆτα, χρυσία,
θεραπαίνας θεράποντας, Ἰνδᾶς Ἰνδούς. τάλλα
σιωπῶ. ἀλλὰ τὰ μικρότατα προλαμβάνει τῆς
ῶρας, ἵνα μηδεὶς φθάσῃ με γευσάμενος. τοιοῦ-
τον νῦν ἐραστὴν ‘ἀπόκλεισον’ φησὶ ‘καὶ μὴ προσ-
ίτω σοι’, ποίοις δοκεῖς αὐτὸν ἀποκαλῶν ὄνομα-
σιν; οὕτε ὡς Ἀττικὸς οὕτε ὡς φιλόσοφος, ἀλλ’
ὡς φορτηγὸς ἐκ Καππαδοκίας πρώην εἰς τὴν Ἑλ-
λάδα ἥκων. ἐγὼ μὲν εἰ καὶ ὅλη γέμοι ἡ Ἀθη-
ναίων πόλις Ἐπικούρων, μὰ τὴν Ἄρτεμιν, οὐ ζυ-
γοστατήσω πάντας αὐτοὺς πρὸς τὸν Τίμαρχου
βραχίονα, μᾶλλον δὲ οὐδὲ πρὸς τὸν δάκτυλον.
τί σὺ λέγεις Λάμια; οὐκ ἀληθῆ ταῦτα; οὐ δίκαιά
φημι; καὶ μὴ δῆ, δέομαί σου πρὸς τῆς Ἀφροδίτης,
μή σοι ταῦτα ἐπελθέτω· ‘ἀλλὰ φιλόσοφος, ἀλλὰ
ἐπιφανῆς, ἀλλὰ πολλοῖς φίλοις κεχρημένος’. λα-
βέτω καὶ ἀγὼ ἔχω, διδασκέτω δ' ἄλλους. ἐμὲ
γάρ οὐδὲν θάλπει ἡ δόξα, ἀλλ' ὃν θέλω δὸς Τί-
μαρχον, Δάματερ.

Ἄλλὰ καὶ δι' ἐμὲ πάντα ἡνάγκασται ὁ νεανίσκος
καταλιπών, τὸ Λύκειον καὶ τὴν ἑαυτοῦ νεότητα
καὶ τοὺς συνεφήβους καὶ τὴν ἑταῖρείαν, μετ'
αὐτοῦ ζῆν καὶ κολακεύειν αὐτὸν καὶ καθυμνεῖν
τὰς ὑπηνέμους αὐτοῦ δόξας. ὁ δὲ Πρωτεὺς οὗτος
'ἔξελθε' φησίν 'ἐκ τῆς ἐμῆς μοναγρίας καὶ μὴ
πρόσιδι Λεοντίῳ'. ὡς οὐ δικαιότερον ἔκείνου
ἔροῦντος 'σὺ μὲν οὖν μὴ πρόσιδι τῇ ἐμῷ'. καὶ ὁ
μὲν νεανίσκος ὃν ἀνέχεται τὸν ὕστερον ἀντε-
ραστὴν γέροντα, ὁ δὲ τὸν δικαιότερον οὐχ ὕπο-
μένει. τί ποιήσω, πρὸς τῶν θεῶν ἵκετεύω σε Λά-
μια. νὴ τὰ μυστήρια, νὴ τὴν τούτων τῶν κακῶν
ἀπαλλαγήν, ὡς ἐνθυμηθεῖσα τοῦ Τιμάρχου τὸν
χωρισμὸν ἄρτι ἀπέψυγμαι καὶ ἴδρωκα τὰ ἄκρα
καὶ ἡ καρδία μου ἀνέστραπται.

Δέομαί σου, δέξαι με πρὸς σεαυτὴν ἡμέρας ὀλί-
γας, καὶ ποιήσω τοῦτον αἰσθάνεσθαι πηλίκων
ἀπέλαυνεν ἀγαθῶν ἔχων ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐμέ. καὶ
οὐκέτι φέρει τὸν κόρον, εὖ οἶδα· πρεσβευτὰς
εὔθὺς πρὸς ἡμᾶς διαπέμψεται Μητρόδωρον καὶ
Ἐρμαρχὸν καὶ Πολύαινον. ποσάκις οἴει με, Λά-
μια, πρὸς αὐτὸν ίδίᾳ παραγενομένην εἰπεῖν 'τί
ποιεῖς Ἐπίκουρε; οὐκ οἶσθα ως διακωμῷδεῖ σε
Τιμοκράτης δ Μητροδώρου ἀδελφὸς ἐπὶ τούτοις
ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς θεάτροις, παρὰ τοῖς
ἄλλοις σοφισταῖς'; ἀλλὰ τί ἔστιν αὐτῷ ποιῆσαι;

ἀναίσχυντός ἐστι τῷ ἔραν. καὶ ἐγὼ ἔσομαι τοίνυν ὄμοία τις αὐτῷ ἀναίσχυντος καὶ οὐκ ἀφήσω τὸν ἐμὸν Τίμαρχον. ἔρρωσο.

Θαῖς Εὔθυδημῳ

Ἐξ οὖ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου καὶ τὰς ὁφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. εἴτα σχῆμα ἔχων καὶ βιβλίδιον μετὰ χεῖρας εἰς τὴν Ἀκαδήμιαν σοβεῖς, τὴν δὲ ἡμετέραν οἰκίαν ὡς οὐδὲ ιδών πρότερον παρέρχῃ.

Ἐμάνης Εὔθυδημε, οὐκ οἶδας οἶός ἐστιν ὁ σοφιστῆς οὗτος ὁ ἐσκυθρωπακῶς καὶ τοὺς θαυμαστοὺς τούτους διεξιῶν πρὸς ὑμᾶς λόγους. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν πράγματα πόσος ἐστὶν οἵει χρόνος ἐξ οὖ παρέχει βουλόμενος ἐντυχεῖν; προσφθείρεται δὲ Ἐρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ. τότε μέν οὖν αὐτὸν οὐ προσιέμην, σὲ γὰρ περιβάλλουσα κοιμᾶσθαι μᾶλλον ἐβουλόμην ἢ τὸ παρὰ πάντων σοφιστῶν χρυσίον. ἐπεὶ δέ σε ἀποτρέπειν ἔοικε τῆς μεϑ' ἡμῶν συνηθείας, ὑποδέξομαι αὐτὸν καί, εἰ βούλει, τὸν διδάσκαλον τουτονὶ τὸν μισογύναιον ἐπιδείξω σοι νυκτὸς οὐκ ἀρκούμενον ταῖς συνήθεσιν ἥδοναῖς. λῆρος ταῦτα ἐστι καὶ τῦφος καὶ ἐργολάβεια μειρακίων, ὡς ἀνόητε.

Οἵει δὲ διαφέρειν ἔταιρας σοφιστήν; τοσοῦτον

ἴσως δον οὐ διὰ τῶν αὐτῶν ἐκάτεροι πείθουσιν, ἐπεὶ ἔν γε ἀμφοτέροις τέλος πρόκειται τὸ λαβεῖν. πόσῳ δὲ ἀμείνους ἡμεῖς καὶ εὔσεβέστεραι· οὐ λέγομεν θεοὺς οὐκ εἶναι, ἀλλὰ πιστεύομεν ὅμνύουσι τοῖς ἐρασταῖς ὅτι φιλοῦσιν ἡμᾶς· οὐδ' ἀξιοῦμεν ἀδελφαῖς καὶ μητράσι μίγνυσθαι τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' οὐδὲ γυναιξὶν ἀλλοτρίαις.
Εἰ μὴ ὅτι τὰς νεφέλας ὁπόθεν εἴεν καὶ τὰς ἀτόμους ὁποῖαι ἀγνοοῦμεν, διὰ τοῦτο ἥττους δοκοῦμέν σοι τῶν σοφιστῶν. καὶ αὐτὴ παρὰ τούτοις ἐσχόλακα καὶ πολλοῖς διείλεγμαι. οὐδὲ εἰς ἔταιρα ὄμιλῶν τυραννίδας ὀνειροπολεῖ καὶ στασιάζει τὰ κοινά, ἀλλὰ σπάσας τὸν ἐωθινὸν καὶ μεθυσθεὶς εἰς ὕραν τρίτην ἢ τετάρτην ἡρεμεῖ. παιδεύομεν δὲ οὐ χεῖρον ἡμεῖς τοὺς νέους. ἐπεὶ σύγκρινον, εἰ βούλει, Ἀσπασίαν τὴν ἔταιραν καὶ Σωκράτην τὸν σοφιστήν, καὶ πότερος ἀμείνους αὐτῶν ἐπαίδευσεν ἄνδρας λόγισαι· τῆς μὲν γὰρ ὅψει μαθητὴν Περικλέα, τοῦ δὲ Κριτίαν.

Κατάβαλλε τὴν μωρίαν ταύτην καὶ ἀηδίαν, ὁ ἐμὸς ἔρως Εὐθύδημε – οὐ πρέπει σκυθρωποῖς εἶναι τοιούτοις ὅμμασι – καὶ πρὸς τὴν ἐρωμένην ἤκε τὴν ἑαυτοῦ οἶος ἐπανελθὼν ἀπὸ Λυκείου πολλάκις τὸν ἴδρωτα ἀποψώμενος, ἵνα μικρὰ κραιπαλήσαντες ἐπιδειξώμενα ἀλλήλοις τὸ κα-

λὸν τέλος τῆς ἡδονῆς. καὶ σοὶ νῦν μάλιστα φανοῦμαι σοφῆ. οὐ μακρὸν δίδωσιν ὁ δαίμων χρόνον τοῦ ζῆν· μὴ λάθης τοῦτον εἰς αἰνίγματα καὶ λήρους ἀναλώσας. ἔρρωσο.

Σιμαλίων Πετάλῃ

Εἰ μὲν ἡδονὴν σοί τινα φέρειν ἥ φιλοτιμίαν πρός τινας τῶν διαλεγομένων οἴει τὸ πολλάκις ἡμᾶς ἐπὶ τὰς θύρας φοιτᾶν καὶ τοῖς πεμπομένοις πρὸς τοὺς εὔτυχεστέρους ἡμῶν θεραπαινιδίοις ἀποδύρεσθαι, οὐκ ἀλόγως ἡμῖν ἐντρυφᾶς. ἵσθι μέντοι, καίτοι ποιῶν οἶδα πρᾶγμα ἀσύμφορον ἐμαυτῷ, οὕτω με διακείμενον ὡς ὀλίγοι τῶν ἐντυγχανόντων σοι νῦν ἀμεληθέντες ἀν διατεθεῖεν.

Καίτοι γε ᾖμην τὸν ἄκρατον ἔσεσθαί μοι παρηγόρημα, ὃν παρ' Εὐφρονίῳ τρίτην ἐσπέραν πολύν τινα ἐνεφορησάμην, ὡς δὴ τὰς παρὰ τὴν νύκτα φροντίδας διωσόμενος· τὸ δὲ ἄρα ἐναντίως ἔσχεν. ἀνερρίπισε γάρ μου τὴν ἐπιθυμίαν ὥστε κλαίοντά με καὶ βρυχώμενον ἐλεεῖσθαι μὲν παρὰ τοῖς ἐπιεικεστέροις, γέλωτα δὲ τοῖς ἄλλοις παρέχειν. μικρὰ δ' ἔτι ἐστί μοι παραψυχὴ καὶ μαραινόμενον ἥδη παραμύθιον . . ., ὃν μοι ὑπὸ τὴν λυπρὰν ἐν τῷ συμποσίῳ μέμψιν προσέρριψας ἀπ' αὐτῶν περισπάσασα τῶν πλοκάμων, ὡς δὴ μὴ πᾶσι τοῖς ὑφ' ἡμῶν πεμφθεῖσιν ἀχθομένη.

Ει δή σοι ταῦτα ἡδονὴν φέρει, ἀπόλαυε τῆς ἡμετέρας μερίμνης, καν δή σοι φίλον διηγοῦ τοῖς νῦν μὲν μακαριωτέροις ἡμῶν, οὐκ εἰς μακρὰν δέ, ἄνπερ ως ἡμεῖς ἔχωσιν, ἀνιασομένοις. εὔχου μέντοι μηδέν σοι νεμεσῆσαι ταύτης τῆς ὑπεροψίας τὴν Ἀφροδίτην.

"Ἐτερος δὲν λοιδορούμενος ἔγραφε καὶ ἀπειλῶν, ἀλλ' ἐγὼ δεόμενος καὶ ἀντιβολῶν· ἐρῶ γάρ, ω Πετάλη, κακῶς. φοβοῦμαι δέ, μὴ κάκιον ἔχων μιμήσωμαι τινα τῶν περὶ τὰς ἐρωτικὰς μέμψεις ἀτυχεστέρων.

Πετάλη Σιμαλίωνι

Ἐβουλόμην μὲν ὑπὸ δακρύων οἰκίαν ἔταίρας τρέφεσθαι· λαμπρῶς γάρ δὲν ἔπραττον ἀφθόνων τούτων ἀπολαύουσα παρὰ σοῦ· νῦν δὲ δεῖ χρυσίου ἡμῖν, ἴματίων, κόσμου, θεραπαινιδίων. ή τοῦ βίου διοίκησις ἅπασα ἐντεῦθεν. οὐκ ἔστιν ἐν Μυρρινοῦντι πατρῶν ἐμοὶ κτημάτιον, οὐδὲν ἐν τοῖς ἀργυρείοις ἐμοὶ μέταλλον, ἀλλὰ μισθωμάτια καὶ αἱ δυστυχεῖς αὗται καὶ κατεστεναγμέναι τῶν ἀνοήτων ἐραστῶν χάριτες.

Σοὶ δὲ ἐνιαυτὸν ἐντυγχάνουσα ἀδημονῶ, καὶ αὐχμηρὰν μὲν ἔχω τὴν κεφαλὴν μηδὲ ίδοῦσα τὸν χρόνον τοῦτον μύρον, τὰ δὲ ἀρχαῖα καὶ τρύχινα περιβαλλομένη ταραντινίδια αἰσχύνομαι τὰς φίλας, οὕτως ἀγαθόν τί μοι γένοιτο.

είτα οἵει μέ σοι παρακαθημένην πόθεν ζήσειν;
ἀλλὰ δακρύεις· πεπαύσῃ μετά μικρόν. ἐγὼ δὲ ἂν
μὴ ὁ διδοὺς η, πεινήσω τὸ καλόν. θαυμάζω δέ
σου καὶ τὰ δάκρυα ᾧς ἔστιν ἀπίθανα. δέσποινα
Ἄφροδίτη, φιλεῖν, ἄνθρωπε, φής, καὶ βούλει σοι
τὴν ἐρωμένην διαλέγεσθαι. ζῆν γάρ χωρὶς ἐκεί-
νης μὴ δύνασθαι. τί οὖν; οὐ ποτήριά ἔστιν ἐπὶ
τῆς οἰκίας ὑμῖν; . . . μὴ χρυσία τῆς μητρός, μὴ δά-
νεια τοῦ πατρὸς κομιούμενος. μακαρία Φιλῶτις·
εὔμενεστέροις ὅμμασιν εἶδον ἐκείνην αἱ Χάρι-
τες· οἷον ἐραστὴν ἔχει Μενεκλείδην, δς καθ
ἡμέραν δίδωσί τι. ἄμεινον γάρ ἡ κλάειν. ἐγὼ δὲ
ἡ τάλαινα θρηνωδόν, οὐκ ἐραστὴν ἔχω· στεφά-
νιά μοι καὶ ρόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει καὶ
κλάειν δι' ὅλης φησὶ τῆς νυκτός.

Ἐὰν φέρης τι, ἥκε μὴ κλάων, εἰ δὲ μή, σεαυτὸν
οὐχ ἡμᾶς ἀνιάσεις.

Βουκοπνίκτης Ἀρτοπύκτη

Οὐκ ἀνέχομαι ὁρῶν Ζευξίππην τὴν ἵπποπορ-
νον ἀπηνῶς τῷ μειρακίῳ χρωμένην. οὐ γάρ δα-
πανᾶται εἰς αὐτὴν χρυσίον μόνον καὶ ἀργύριον,
ἀλλὰ καὶ συνοικίας καὶ ἀγρούς. ἡ δέ, ἐπὶ πλέον
ἐκτύφεσθαι τὸν ἔρωτα τούτῳ μηχανωμένη, τοῦ
Εύβοέως ἐρᾶν προσποιεῖται τοῦ νεανίσκου, ἵνα
τὰ τούτου κατασπαθήσασα οὕτως ἐπ' ἄλλον

τρέψῃ τὸν ἔρωτα. ἐγὼ δὲ ὀδυνῶμαι τὴν καρδίαν
ὅρῶν ὑπορρέοντα τοσοῦτον πλοῦτον, διν οἱ μα-
καρῖται αὐτῷ Λυσίας καὶ Φανοστράτη κατέλιπον.
Δι γὰρ ἐκεῖνοι κατ' ὄβολὸν συνήγαγον, ἀθρόως
ἀναλοῖ τὸ πολύκοινον τοῦτο καὶ αἰσχρότατον
γύναιον. πάσχω μὲν οὖν τι καὶ ἐπὶ τῷ μειρακίῳ·
κύριος γὰρ γενόμενος τῆς οὐσίας πολλὴν τὴν
εἰς ἡμᾶς φιλανθρωπίαν ἐνεδείξατο. ὅρῶ δὲ καὶ
τὰ ἡμέτερα σκάζοντα· εἰ γὰρ εἰς ταύτην ἀπαντα
ἀνατεθείη τὰ προσόντα τούτῳ τῷ βελτίστῳ, κα-
λῶς, ὡς θεοί, καλῶς ἀπολαύσομεν τῆς πλησ-
μονῆς. ἔστι γάρ, ὡς οἶσθα, ἀπλοϊκὸς ὁ Φίληβος
καὶ πρὸς ἡμᾶς τοὺς παρασίτους ἐπιεικῆς καὶ μέ-
τριος τὸν τρόπον, ὥδαῖς μᾶλλον καὶ γέλωτι ἢ
ταῖς εἰς ἡμᾶς ὕβρεσι θελγόμενος.

Εὔπλοος Θαλασσέρωτι

Τιμαζᾶς ἢ μέμηνας· ἀκούω γάρ σε λυρῳδό^ν
γυναικὸς ἐρᾶν καὶ εἰς ἐκείνης φθειρόμενον πᾶ-
σαν τὴν ἐφήμερον ἄγραν κατατίθεσθαι. ἀπήγ-
γειλε γάρ μοι τοῦθ' ὁ γειτόνων βέλτιστος Σω-
σίας, οὗτος ἐκεῖνος ὁ τὸν χρηστὸν καὶ ἡδὺν γά-
ρον ἔψων ἐκ τῶν λεπτοτέρων ίχθύων οὓς ἐγ-
κολπίζεται τῇ σαγήνῃ. ἔστι δὲ τῶν ἐπιεικῶς τὴν
ἀλήθειαν τιμώντων, καὶ οὐκ ἀν ποτε ἐκεῖνος εἰς

ψευδηγορίαν ὡλίσθησεν. πόθεν οὖν, εἰπέ μοι,
μουσικῆς σοι . . . διάτονον καὶ χρωματικὸν καὶ
ἐναρμόνιον γένος ἔστιν; ὅμοῦ γὰρ τῇ ὥρᾳ τῆς
παιδίσκης ἡρέθης καὶ τοῖς κρούμασιν, ὡς ὁ αὐτὸς
ἔφασκεν ἀπαγγέλλων. πέπαυσο εἰς ταῦτα δαπα-
νώμενος, μή σε ἀντὶ τῆς θαλάττης ἡ γῆ ναυαγὸν
ἀποφήνῃ ψιλώσασα τῶν χρημάτων, καὶ γένηται
σοι τὸ τῆς ψαλτρίας καταγώγιον ὁ Καλυδώνιος
κόλπος ἢ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, καὶ Σκύλλα
ἡ μουσουργός, οὐκ ἔχοντί σοι Κράταιον ἐπικα-
λεῖσθαι, εἰ δεύτερον ἐφορμᾶ.

Θαλάσσερως Εὔπλόῳ

Τηνάλλως ποιεῖς τὴν πρός με νουθεσίαν, ὡς
Εὔπλοε. ἔγὼ γὰρ οὐκ ἀν ἀποσταίην τῆς ἀνθρώ-
που θεῶ μυσταγωγοῦντι πυρφόρῳ καὶ τοξοφόρῳ
πειθόμενος. καὶ ἄλλως ἡμῖν τὸ ἐρᾶν συγγενές,
τῆς θαλαττίας θεοῦ τεκούσης τοῦτο τὸ παιδίον.
ἡμέτερος οὖν πρὸς μητρὸς ὁ Ἔρως, καὶ ὑπὸ τού-
του βληθεὶς τὴν καρδίαν ἔχω πρὸς θαλάττῃ τὴν
κόρην, Πανόπη νομίζων ἢ Γαλατείᾳ ταῖς καλλι-
στευούσαις τῶν Νηρηίδων συνεῖναι.

Φιλουμένη Κρίτωνι

Τί πολλὰ γράφων ἀνι~ς σαυτόν; πεντήκοντά
μοι χρυσῶν δεῖ καὶ γραμμάτων οὐ δεῖ. εἰ μὲν
οὖν φιλεῖς, δόξ· εἰ δὲ φιλαργυρεῖς, μὴ ἐνόχλει.
ἔρρωσο.

Θαῖς Θεττάλῃ

Οὐκ ἂν ποτ' ὄήθην ἐκ τοσαύτης συνηθείας
ἔσεσθαι μοί τινα πρὸς Εὔξίππην διαφοράν. καὶ
τὰ μὲν ἄλλα ἐν οἷς αὐτῇ χρησίμη γέγονα ὑπὸ^{τὸν} ἀπὸ τῆς Σάμου κατάπλουν, οὐκ ὀνειδίζω.
ἄλλὰ Παμφίλου, γινώσκεις τοῦτο καὶ σύ, ὅσον
ἡμῖν διδόντος ἀργύριον, ὅτι ταύτῃ ποτὲ ἐντυγ-
χάνειν ἐδόκει, τὸ μειράκιον οὐ προσιέμην. ἡ δὲ
καλῶς ἡμᾶς ἀντὶ τούτων ἡμείψατο τῇ κακίστῃ
ἀπολουμένῃ Μεγάρᾳ χαρίζεσθαι θέλουσα. πρὸς
ἔκείνην δ' ἦν τις παλαιά μοι διὰ Στράτωνα ὑπό-
νοια ταύτην μὲν οὖν οὐδὲν ὥμην ποιεῖν παρά-
λογον κακῶς λέγουσάν με.

Ἀλῶα δ' ἦν, κάπι τὴν παννυχίδα πᾶσαι, ὥσπερ
ἦν εἰκός, παρῆμεν. ἐθαύμαζον δὲ τῆς Εὔξίππης
τὴν ἀγερωχίαν τὸ μὲν γὰρ πρῶτον κιχλίζουσα
μετ' ἔκείνης καὶ μωκωμένη τὴν δυσμένειαν ἐνε-
δείκνυτο, εἶτα φανερῶς ποιημάτια ἤδεν εἰς τὸν
οὐκέθ' ἡμῖν προσέχοντα ἐραστήν. κάπι τούτοις

μὲν ἥττον ἥλγουν· ἀπαναισχυντήσασα δὲ εἰς τὸ φῦκός με καὶ τὸν παιδέρωτα ἔσκωπτεν. ἐδόκει δέ μοι πάνυ κακῶς πράττειν ώς μηδὲ κάτοπτρον κεκτῆσθαι· εἰ γάρ εἶδεν ἑαυτὴν χρῶμα σανδαράχης ἔχουσαν, οὐκ ἄν ἡμᾶς εἰς ἀμορφίαν ἐβλασφήμει. ἐμοὶ μὲν οὖν βραχὺ μέλει περὶ τούτων· ἀρέσκειν γάρ τοῖς ἐρασταῖς, οὐχὶ Μεγάρᾳ καὶ Εὔξιππῃ βούλομαι ταῖς πιθήκοις.

Δεδήλωκα δέ σοι ἵνα μή μέ τι μέμψῃ. ἀμυνοῦμαι γάρ αὐτὰς οὐκ ἐν σκώμμασιν οὐδὲ βλασφημίαις, ἀλλ' ἐν οἷς μάλιστα ἀνιάσονται. προσκυνῶ δὲ τὴν Νέμεσιν.

Μυρρίνη Νικίππη

Οὐ προσέχει μοὶ τὸν νοῦν ὁ Δίφιλος, ἀλλ' ἄπας ἐπὶ τὴν ἀκάθαρτον Θεττάλην νένευκε· καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἐπίκωμός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοίτα, ἥδη μέντοι ώς ἄν τις ἀκκιζόμενος καὶ ἐρώμενον ἑαυτὸν ποιῶν καὶ τά γε πλεῖστα ὑπὸ τοῦ "Ελικος, ὅπότε μεθυσθείη, ὁδηγούμενος· ἐκεῖνος γάρ τῆς 'Ερπυλλίδος ἐρῶν τὴν παρ' ἡμῖν ἡγάπα σχολήν· νῦν μέντοι δῆλός ἐστι μηδ' ὅλως ἡμῖν ἐντευξόμενος· τέσσαρας γάρ ἔξης ἡμέρας ἐν τῷ Λύσιδος κήπῳ μετὰ Θεττάλης καὶ τοῦ κάκιστ' ἀπολουμένου Στρογγυλίωνος, ὃς

ταύτην αὐτῷ προύμνηστεύσατο τὴν ἐρωμένην
έμοί τι προσκρούσας, κραιπαλᾶ.

Γραμματίδια μὲν οὖν καὶ θεραπαινίδων διαδρομαὶ καὶ ὅσα τοιαῦτα μάτην διήνυσται, καὶ οὐδὲν ἔξ αὐτῶν ὅφελος. δοκεῖ δέ μοι μᾶλλον ύπὸ τούτων τετυφῶσθαι καὶ ύπερεντρυφᾶν ἡμῖν. λοιπὸν οὖν ἀποκλείειν, κὰν ἔλθῃ ποτὲ πρὸς ἡμᾶς κοιμηθησόμενος, εἰ δὴ κνίσαι ποτὲ ἐκείνην βουληθείη, διώσασθαι· εἴωθε γάρ ἡ βαρύτης τῷ ἀμελεῖσθαι καταβάλλεσθαι. εἰ δὲ μηδ' οὕτως ἀνύοιμεν, θερμοτέρου τινὸς ἡμῖν ὥσπερ τοῖς σφόδρα κάμνουσι φαρμάκου δεῖ. δεινὸν γάρ οὐ τοῦτο μόνον εἰ τῶν παρ' αὐτοῦ μισθωμάτων στερησόμεθα, ἀλλ' εἰ Θεττάλῃ γέλωτα παρέξομεν.

Εστι σοι πειραθέν, ώς φῆς, πολλάκις ἐφ' ἡλικίας φίλτρον. τοιούτου τινὸς βοηθήματος δεόμεθα, ὁ τὸν πολὺν αὐτοῦ τῦφον, ἀλλ' οὖν καὶ τὴν κραιπάλην ἐκκορήσειεν. ἐπικηρυκευσόμεθα δὴ αὐτῷ καὶ δακρύσομεν πιθανῶς, καὶ τὴν Νέμεσιν δεῖν αὐτὸν ὄρāν εἰ οὕτως ἐμὲ περιόψεται ἐρῶσαν αὐτοῦ, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἐροῦμεν καὶ πλασόμεθα. ἥξει γάρ ώς ἐλεῶν δῆπου με καιομένην ἐπ' αὐτῷ μεμνῆσθαι γάρ τοῦ παρελθόντος χρόνου καὶ τῆς συνηθείας ἔχειν καλῶς ἔρει, φυσῶν ἑαυτὸν ὁ λάσταυρος. συλλήψεται δὲ ἡμῖν καὶ ὁ Ελιξ· ἐπ' ἐκεῖνον γάρ ἡ Ἐρπυλλίς ἀποδύσεται.
'Αλλ' ἀμφιβάλλειν εἴωθε τὰ φίλτρα καὶ ἀποσκήπτειεν εἰς ὅλεθρον. βραχύ μοι μέλει· δεῖ γάρ αὐτὸν ἦ ἔμοις ζῆν ἢ τεθνάναι Θεττάλῃ.

Λέαινα Φιλοδήμῳ

Εἰδόν σου τὴν νύμφην μυστηρίοις καλὸν περιβεβλημένην θέριστρον· ἐλεῶ σε νὴ τὴν Ἀφροδίτην, ταλαίπωρε, οια πάσχεις μετ' ἐκείνης καθεύδων τῆς χελώνης. οιον τὸ χρῶμα τῆς γυναικός, αὐτοσανδαράκη· ἡλίκους δὲ καθεῖτο τοὺς πλοκάμους ἡ νύμφη, οὐδὲν ἔοικότας ταῖς ἐπὶ τῆς κορυφῆς θριξίν. ὅσον δὲ κατεπέλαστο ψιμύθιον· καὶ ἡμᾶς τὰς ἔταιρας λοιδοροῦσιν ὅτι καλλωπιζόμεθα. ἀλλὰ μεγάλην εἶχεν ἄλυσιν – ἀξία γέεστιν ἐν ἀλύσει διατελεῖν πλὴν οὐχὶ χρυσῆ – φάσματος ἔχουσα πρόσωπον. ἡλίκοι δὲ οἱ πόδες, ὡς πλατεῖς, ὡς ἄρρυθμοι. αἰσθανταί, γυμνὴν περιλαβεῖν ἐκείνην οἶόν ἔστιν· ἐμοὶ μὲν καὶ βαρύ τι ἐδόκει προσπνεῖν· μετὰ φρύνου καθεύδειν ἀνείλομην. Νέμεσι δέσποινα. ἐμβλέψαι τί μὴ δωρίδι βούλομαι ἢ μετὰ τῆς ἀλύσεως καὶ τῶν περισκελλίδων συγκεραυνοῦσθαι αὐτήν.

Ἀνίκητος Φοιβιανῆ

Φεύγεις με, ὡ Φοιβιανή, φεύγεις, καὶ ταῦτα ἀρτίως ὅλον τὸν ἀγρὸν ἀπενεγκαμένη. τί γάρ οὐ τῶν ἐμῶν λαβοῦσα ἔχεις; οὐ σῦκα; οὐ τυρὸν ἐκ ταλάρων; οὐκ ἔριφον νεογιλόν; οὐκ ἀλεκτορίδων ζεῦγος; οὐ τὰ λοιπὰ τρυφήματα πάντα ἔστι σοι ἐξ ἐμοῦ; οὕτως ὅλον με αὐτῇ... κατὰ

τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα δουλεύειν κατηνάγκασας. σὺ δὲ οὐδεμίαν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ διακαῶς φλεγομένου· ἀλλὰ χαῖρε καὶ ἅπιθι· ἐγὼ δὲ οἴσω βαρέως μέν, οἴσω δὲ ὅμως τὴν ἀτιμίαν.

Φοιβιανὴ Ἀνικήτῳ

Ωδίνουσά με ἀρτίως ἥκειν ὡς ἔαυτὴν ἡ τοῦ γείτονος μετέπεμψε γυνή· καὶ δῆτα ἥειν ἀραμένη τὰ πρὸς τὴν τέχνην, σὺ δὲ ἐξαπίνης ἐπιστὰς ἐπειρῶ τὴν δέρην ἀνακλάσας κύσαι. οὐ παύσῃ τρικόρων καὶ ταλάντατον γερόντιον, πειρῶν τὰς ἐφ' ἡλικίας ἀνθούσας ἡμᾶς ὡς τις ἄρτι γενειάζειν ἀρχόμενος; οὐχὶ τῶν κατ' ἀγρὸν πόνων ἀφεῖσαι ἀεργὸς τὴν ἀηδίαν πορισάμενος; οὐ τούπτανίου καὶ τῆς ἐσχάρας ὡς ἀδύνατος ὥν ἐξέωσαι; πῶς οὖν τακερὸν βλέπεις βλέμμα καὶ ἀναστένεις; πέπαυσο, Κέκροψ ἄνθλιε, καὶ τρέπου κατὰ σεαυτόν, ὡ πρέσβυ, μή σε λαβοῦσα κακόν τι ἐργάσωμαι.

Γέμελλος Σαλακωνίδι

Τί ταῦτα, ὡ Σαλακωνίς, ὑπερηφανεῖς τάλαινα; οὐκ ἐγώ σε εἰς τούργαστήριον καθημένην παρὰ τὸν ἀκεστὴν τὸν ἔτερόποδα ἀνειλόμην, καὶ ταῦτα

θραλά τῆς μητρός, καὶ καθάπερ τινὰ ἐπίκληρον
ἔγγυητὴν ἀγαγόμενος ἔχω; σὺ δὲ φρυάττῃ, παι-
δισκάριον εύτελές, καὶ κιχλίζουσα καὶ μωκω-
μένη με διατελεῖς. οὐ παύσῃ, τάλαινα, τῆς ἀγε-
ρωχίας; ἐγώ σοι τὸν ἐραστὴν δείξω δεσπότην
καὶ κάχρους ἐπὶ τῶν ἀγρῶν φρύγειν ἀναγκάσω,
καὶ τότε εἴσῃ παθοῦσα οἱ κακῶν σαυτὴν ἐνέ-
σεισας.

Σαλακωνὶς Γεμέλλω

Πάντα ύπομένειν οīα τέ είμι πλὴν τοῦ σοὶ συγ-
καθεύδειν, δέσποτα. καὶ τὴν νύκτα οὐκ ἔφυγον
οὐδὲ ὑπὸ τοῖς θάμνοις ἐκρυπτόμην, ὡς ἐδόκεις,
ἀλλὰ τὴν κάρδοπον ύπεισελθοῦσα ἐκείμην ἀμ-
φιθεμένη τὸ κοῖλον τοῦ σκεύους εἰς κάλυμμα.
ἐπειδὴ δὲ κέκρικα βρόχῳ τὸν βίον ἐκλιπεῖν,
ἄκουε λεγούσης ἀναφανδόν, πάντα γάρ μου πε-
ριαιρεῖ φόβον ἡ πρὸς τὸ τελευτᾶν ὄρμή ἐγώ σε,
ὦ Γέμελλε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ
δάσος τοῦ σώματος καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρε-
πομένη, τοῦτο δὲ τὴν δυσχέρειαν τοῦ στόματος
ἐκ τοῦ μυχαιτάτου τῆς φάρυγγος τὴν δυσοσμίαν
ἐκπέμποντος. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο τοιοῦτος ὢν.
βάδιζε παρά τινα λημῶσαν ἄγροικον γραῦν ἐπὶ
ένι γομφίῳ σαλεύουσαν, ἀληλιμμένην τῷ ἐκ τῆς
πίττης ἐλαίῳ.

Επιφυλλίς Ἀμαρακίνη

Εἰρεσιώνην ἔξ ἀνθῶν πλέξασα ἦειν ἐς ἔρμα
Φαιδρίου τοῦ Ἀλωπεκῆθεν ταύτην ἀναθήσουσα.
εἴτα μοι λόχος ἔξαίφνης ἀναφαίνεται νέων ἀγε-
ρώχων ἐπ' ἐμὲ συντεταγμένων· ὁ λόχος δὲ τῷ
Μοσχίωνι συνέπραττεν. ἐπεὶ γάρ τὸν μακαρίτην
ἀπέβαλον Φαιδρίαν, οὐκ ἐπαύσατό μοι πράγματα
παρέχων καὶ γαμησείων· ἐγὼ δὲ ἀνηνάμην ἄμα
μὲν τὰ νεογνὰ παιδία κατοικτείρουσα ἄμα δὲ
τὸν ἥρω Φαιδρίαν ἐν ὀφθαλμοῖς τιθεμένη. ἐλάν-
θανον δὲ ύβριστὴν ύμέναιον ἀναμένουσα καὶ
θάλαμον νάπην εύρισκουσα. εἰς γάρ με τὸ συν-
ηρεφὲς ἀγαγών, οὖ τὸ πύκνωμα συνεχὲς ἦν
τῶν δένδρων, αὐτοῦ που κατὰ τῶν ἀνθῶν καὶ
τῆς φυλλάδος, αἰδοῦμαι εἰπεῖν, ὡ φιλτάτη, τί πα-
θεῖν ἐπηνάγκασε. καὶ ἔχω τὸν ἔξ ύβρεως ἀνδρα,
οὐχ ἔκοῦσα μὲν ὅμως δὲ ἔχω. καλὸν μὲν γάρ
ἀπείραστον εἶναι τῶν ἀβουλήτων, ὅτῳ δὲ οὐχ
ύπάρχει τοῦτο, κρύπτειν τὴν συμφορὰν ἀναγ-
καῖον,

Ai ἐν Κορίνθῳ ἑταῖραι ταῖς ἐν ἀστει χαίρειν
(Scriptor incertus)

Οὐκ ἐπύθεσθε τὰ νεώτερα νῦν πράγματα; οὐκ
ήκούσατε καινὸν ἑταίρας ὄνομα; Ὡ πόσον ἡμῖν
ἐπιτετείχισται χρῆμα, Λαῖς ὑπὸ Ἀπελλοῦ τοῦ
ζωγράφου θηριοτροφηθεῖσα. ἀθλίαι, κλείσατε τὰ
ἔργαστήρια αὐτῶν, μᾶλλον δὲ καὶ ἔαυτὰς ἀπο-
κλείσατε· μία νῦν ἔστιν ἡ τὴν Ἑλλάδα ὅλην δια-
σοβοῦσα γυνή, μία. Λαῖς ἐν τοῖς κουρείοις, Λαῖς
ἐν τοῖς θεάτροις, ἐν ταῖς ἐκκλησίαις, ἐν τοῖς δι-
καστηρίοις, ἐν τῇ βουλῇ, πανταχῇ· πάντες αὐτὴν
λαλοῦσιν, νὴ τὴν Ἀφροδίτην, καὶ οἱ κωφοὶ δια-
νεύουσιν ἀλλήλοις τὸ ἐκείνης κάλλος· οὕτω
γλῶσσα γίνεται καὶ τοῖς λαλεῖν μὴ δυναμένοις
Λαῖς. εἰκότως· ἐνδεδυμένη μὲν γάρ εὔπροσωπο-
τάτη ἔστιν, ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται,
οὕτε κατάξηρος οὕτε κατάσαρκος, ἀλλ' οἵας λέ-
γομεν ἡμεῖς τὰς ισχνεγχύλους· τρίχες ἐνουλισ-
μέναι φύσει, ἔσανθίζουσαι δὲ ἀφαρμάκευτα καὶ
τῶν ἀκρωμίδων ὑπερκεχυμέναι μαλακῶς. ὁφ-
θαλμοὶ δὲ νὴ τὴν Ἀρτεμιν ὅλης σελήνης εὔκυ-
λότεροι· καὶ τὸ μέλαν αἱ κόραι μελάνταται καὶ
τὸ κύκλω λευκὸν λευκότατον ...

+

S

L.

9/10/1969

